

INFORMATIONSBULLETTINEN

NYA PERU

ORGAN FÖR VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU

NUMMER 26

JULI 2015

- **FRAMGÅNGSRIK KONFERENS I ITALIEN!**
- **FOLKKRIGET I PERU: BYGG UPP MASSORNAS KAMP I FOLKKRIGETS TJÄNST!**
- **FÖR EN DJÄRV FRAMRYCKNING AV KOMMUNISTERNA I HELA VÄRLDEN!**

Vi är glada att kunna presentera detta nya nummer av vår Informationsbulletin efter ett längre uppehåll. Vårt arbete har dock inte stått stilla under denna tid, utan har fortsatt med olika former av massarbete, agitation och propaganda samt internationella kontakter.

För att uppdatera våra läsare vad gäller folkkrigets och Perus Kommunistiska Partis (PKP) nuvarande situation i Peru har vi i detta nummer valt att publicera dels PKP:s senaste dokument, och dels en artikel från tidskriften Sol Rojo (Röd sol) om den aktuella situationen. Utöver detta har vi översatt Folkrörelsen Perus (MPP) inlägg från den framgångsrika konferens som genomfördes den 20 juni i Italien, samt MPP:s sammanfattning av konferensen; dessa dokument ger en bra och kortfattad bild av Perus Kommunistiska Partis ståndpunkter vad gäller både den nuvarande komplicerade situationen i folkkriget och den internationella situationen; imperialisternas omfördelningsskrig, klasskampen på världsnivå och kampen mot revisionismen inom arbetarklassens led, både inom och utanför de Kommunistiska Partierna.

På det hela taget befinner vi oss i en tid då klasskampen skärps; arbetarklassen och de förtryckta folken reser sig och beväpnar sig mer och mer mot det imperialistiska systemet, även här i Sverige. Imperialisterna och alla reaktionärerna i öst och väst försöker behålla sin makt med alla medel, och det världsomspännande omfördelningskrigets process är redan igång. För att försöka stoppa den nya stora våg av arbetarklassens revolution som vi redan ser början på, sprider borgarna i alla länder revisionism, reformism, borgerlig nationalism och fascism, i hopp om att kunna avleda de arbetande folkens kamper och t.o.m. använda dem för sina egna syften.

Vi i VfSNP, liksom våra kamrater runtom i världen, anser att allt detta måste bemötas med en principfast och skoningslös kamp mot revisionismen och opportunisten om arbetarklassen skall kunna leda världens folk och vända detta fallfärdiga system en gång för alla. I spetsen för världsurevolutionen går idag folkkrigen och de väpnade kamperna i Peru, Indien och på andra platser, och erfarenheten lär oss att kampen mot borgerliga positioner inom ledningen för de revolutionära krigen är avgörande för att de skall kunna segra och fortsätta framåt. Några av de viktigaste bidragen till denna kamp kommer just från folkkriget i Peru och från Perus Kommunistiska Parti, och vi i VfSNP kommer att fortsätta vårt arbete med att sprida dessa lärdomar i Sverige och krossa de lögnkampanjer och attacker som imperialisterna och deras springpojkar riktar mot den peruanska revolutionen.

- Redaktionen, juli 2015

Banderoll i Malmö

**LÄS OM OCH STUDERA MAOISMEN:
WWW.MAOISTISKTFORUM.ORG**

**KONTAKTA OSS PÅ:
maoistisktforum@yahoo.se**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

REDAKTIONEN HAR ORDET	2
DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI - CENTRALKOMMITTÉN: <i>DRIV IGENOM MAOISMEN SOM ENDA BEFÄL OCH VÄGLEDNING FÖR DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!</i>	4
FRAMGÅNGSRIK OCH LOVANDE KONFERENS I ITALIEN: FOLKRÖRELSEN PERUS SAMMANFATTNING	9
FOLKRÖRELSEN PERUS FÖRSTA INLÄGG PÅ KONFERENSEN: DEN INTERNATIONELLA SITUATIONEN	10
FOLKRÖRELSEN PERUS ANDRA INLÄGG PÅ KONFERENSEN: DEN NUVARANDE SITUATIONEN I FOLKKRIGET I PERU	12
VÄNSKAPSFÖRENINGEN SVERIGE - DET NYA PERU: ANGÅENDE LÖGNKAMPANJERNA MOT PERUS KOMMUNISTISKA PARTI	15
UR TIDSKRIFTEN SOL ROJO nr 42: <i>FÖR EN DJÄRV FRAMRYCKNING AV KOMMUNISTERNA I HELA VÄRLDEN: BEVÄPNA MASSORNA FÖR ATT KROSSA REVISIONISMEN OCH ERÖVRA MAKTEN!</i>	18
UR TIDSKRIFTEN SOL ROJO nr 42: <i>BYGG UPP MASSORNAS KAMP FÖR FOLKKRIGET!</i>	21
REVISIONISTERNAS OCH OPPORTUNISTERNAS ROLL I PERU OCH I SVERIGE	26

DRIV IGENOM MAOISMEN SOM ENDA BEFÄL OCH VÄGLEDNING FÖR DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

"Mitt i ett komplext system av krig av alla slag kommer imperialismen och världsreaktionen att falla och socialismen att stiga fram; följaktligen är både revolution och kontrarevolution medvetna om att endast genom kriget definieras de politiska förändringarna."

"Proletariatet alstrar en politisk apparat: det Kommunistiska Partiet, totalt motsatt och olikt de övriga partierna, med målet att ta den politiska makten; det var så Marx definierade det. Lenin etablerade de utmärkande dragen för Partiet av ny typ i kamp mot det undergrävande inflytandet från den gamla revisionismen, som skapade borgerliga arbetarpartier baserade på arbetararistokratin, fackföreningsbyråkratin, den parlamentariska kretinismen och anpassade till den rådande ordningen. Ordförande Mao Tsetung utvecklade Partiets uppbyggnad kring geväret och lade fram uppbyggnaden av de tre instrumenten. Ordförande Gonzalo etablerar tesen om de kommunistiska partiernas militarisering och den koncentrisk uppbyggnaden av de tre instrumenten."

Internationella linjen
PKP

Perus Kommunistiska Parti utvecklar revolutionen i Peru som del av den proletära världsrevolutionen i tillämpning av den Internationella linjen. Vi anser att det är nödvändigt att utgå från våra **maoistiska** principer för att lösa de nya problemen i denna etapp av **världsrevolutionen, den strategiska offensiven**. Det är en akut nödvändighet att de Kommunistiska Partierna med fasthet upphöjer och tillämpar vår ideologi av idag. Det finns problem med förståelsen av det grundläggande i maoismen: makten, erövrandet och försvaret av makten för klassen; den nya makten föds och upprätthålls med gevärspiporna, och är dessutom underkastad folkkrigets fluiditet, folkkriget som proletariatets militära teori. En annan punkt är uppbyggnaden av de militariserade Kommunistiska Partierna; Partiet är proletariatets förtrupp för att inleda och leda folkkriget. Kampen mot revisionismen är ett annat ämne som vi anser det nödvändigt att behandla. Den nya varianten av revisionister framlägger att den nya makten kan samexistera med den gamla reaktionära makten, enligt vad Prachanda, som sålde ut revolutionen i Nepal, hävdar. Andra revisionister försöker revidera vår proletära ideologi genom att söka efter det goda i borgerliga ideologier, de säger att de "destillerar" dem för att anpassa dem till den nya etappen av strategisk defensiv, utropad inför hela världen av Avakian, Öcalan och andra. De konvergerar alla i att så kapitulation och släpa de kommunistiska partierna till val och åkalla nya omständigheter, och avsvär sig således våra maoistiska principer. Revisionistiska ledare som upprepade gånger har sprungit iväg från de debatter som framlagts av PKP och genom kontakterna med MPP [Folkrörelsen Peru].

Det är viktigt att utveckla en korrekt hantering av tvålinjerskampen inom de Kommunistiska Partier som har inlett eller skall inleda folkkriget. Den röda fraktionen måste avslöja och krossa motsatta linjer; kommunisterna måste visa prov på sin kondition genom att upphöja, försvara och tillämpa maoismen. Vi kommunister måste greppa slagordet "Må maoismen ta befälet för den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen!"

Vi kallar Perus och världens folk till att greppa Ordförande Gonzalos mästerliga tal, som tjänar som ett vapen i striden för att förstå den internationella situationen och de uppgifter som den kräver av kommunisterna för att fullgöra oavslutade uppgifter.

DEN INTERNATIONELLA SITUATIONEN

Ordförande Gonzalo utgår från Lenins tes då han bedömer världsläget: "**Grunden för hela det internationella läget, så som det nu har gestaltat sig, är imperialismens ekonomiska relationer. Under 1900-talets hela gång har detta kapitalismens nya, högsta och sista stadium helt tagit form**" och att åtskillnaden mellan förtryckande och förtryckta

länder är ett utmärkande drag för imperialismen. Därför kan vi inte, för att se det aktuella läget, utgå från kapitalismens grundläggande motsättning, då vi befinner oss i dess högsta och sista stadium, imperialismen.

Den internationella situationen bekräftar det som Ordförande Gonzalo och PKP har etablerat angående imperialismens kris, angående maskopin och tvisten mellan de imperialistiska makterna, angående de revisionistiska planerna för kapitulation och "fredsavtal". Yankeeimperialismens plan är att upprätthålla utsugningen och eländet i de förtryckta nationerna och införliva Ryssland och Östeuropa för att förlänga sin hegemoni som ensam gendarm.

Vi ser samma motståndare som i Första och Andra Världskriget; yankeeimperialismen utvecklar mer än 100 krig genom sitt Special Operations Command. Deras "experter" understryker att Moskva, New Delhi och Peking står inför att skapa en ny världsordning. Utplaceringen av USA:s militära styrkor syftar till att omringa och svälja Ryssland och Kina genom att använda massorna som stridsarena.

Andrew Bacevich Turse, pensionerad överste från USA:s armé, säger: *"Användandet av Special Operations-styrkorna under Obama-åren har minskat den militära ansvarsskyldigheten, stärkt det 'imperiella presidentskapet' och berett vägen för ett krig utan slut"*. Folkmördaren Obamas regering mördar i massiv omfattning med missiler och kemiska vapen mot folken i Afghanistan, Jemen, Irak, Pakistan, Somalia, Libyen och Syrien.

Timothy Gatto på portalen *"The People's Voice"* säger: *"De krig vi [USA] har utkämpat i Mellanöstern har varit för naturtillgångar, framför allt olja. När något händer i andra delar av världen som inte har några tillgångar, så ignorerar vi det utan undantag", "Om landet inte befinner sig i ett strategiskt område, eller inte har några tillgångar som vi vill ha, så ignorerar vi vad som händer där"*.

Chefen för Irans väpnade styrkors högkvarter, Hasan Firuzabadi, säger: *"Takfirgruppen den Islamiska Staten i Irak och Levanten (ISIL) är den israeliska regimens (och USA:s) trick för att försöka skapa en säker zon för sionisterna. ISIL-terroristerna, med stöd från Israels flygvapen, har attackerat flera platser i Syrien under 2013-2014"*. Angående denna punkt, håll i åtanke att McCain ledde ett möte i Syrien i maj 2013.

I Mellanöstern förespråkar den reaktionära världspressen bildandet av en internationell koalition mot det Islamiska Emiratet, ett missfoster skapat av Yankeeimperialismen i syfte att destabilisera hela Mellanöstern, kasta ut Gazas folk, etniskt folkmord i Irak, skapandet av en yankeevänlig regering i Syrien som förstadium till den kommande omfördelningen av världen.

Den internationella situationen skärps med imperialismens ekonomiska kris, som fördjupades under 2008 med planerna för den "framväxande nya världsordningen" (BRICS) och huvudsakligen med folkens kamp som de förtryckta nationerna utvecklar, som förbittrar maskopin och tvisten mellan de imperialistiska makterna. I denna situation försöker yankeeimperialismen förhindra att folkkrig inleds i världen och med revisionisternas hjälp hålla tillbaka och vilseleda de folkkrig som inletts i Peru, Indien, Filippinerna, Nepal och Turkiet; för att förhindra den proletära revolutionens seger och utvecklandet av omskakande kulturrevolutioner som skall fortsätta bortsopandet av imperialismen från jorden. Konkret så känner de stor skräck och desperation inför att **maoismen** tar befälet för den nya stora vågen av den proletära världsrevolutionen, i ett väpnat hav av massor ledda av Kommunistiska Partier. Europeiska experter förutser att de humanitära utgifterna i världen kommer att stiga till 18 000 miljarder dollar 2014. De fortsätter med sin politik att ställa till bråk och misslyckas.

Inför denna situation återförsäkras vi oss i att upphöja det revolutionära krigets allmakt, d.v.s. folkkrigets, som proletariatets högsta militära teori, utarbetad av Ordförande Mao, som måste specificeras till varje typ av land, må de vara imperialistiska eller efterblivna länder. Således är världsfolkkriget den passande responsen, som tjänar till att förhindra det imperialistiska kriget, eller om detta bryter ut, förvandla det till folkkrig. Men som kommunister för vi folkkrig för att förstöra kriget genom kriget och etablera den "varaktiga freden".

ANGÅENDE DE KOMMUNISTISKA PARTIERNÄ

Den kommunistiska rörelsen har banat sin väg i kamp mot borgarklassens positioner inom den proletära rörelsen. Marx och Engels kämpade mot Bakunin, Dühring och andra. Lenin bekämpade och krossade Kautskys, Bernsteins och Plech-

anovs revisionism som växte fram i den Andra Internationalen. Kamrat Stalin bekämpade Trotskijs och hans anhängares revisionism. Ordförande Mao kämpade mot kapitalismens återupprättande i Sovjetunionen, mot Chrustjovs revisionism, mot den revisionistiska tesen om "den fredliga samlevnaden", Tengs, Lius, Lin Piaos, Titos, Thorez' och Togliattis revisionism. Det var Ordförande Mao som ledde två stora milstolpar i den proletära världsrevolutionen: den kinesiska revolutionen 1949 och den Stora Proletära Kulturrevolutionen (1966-1976).

I denna process var det Ordförande Gonzalo, som anförare för Partiet och revolutionen och för Perus Kommunistiska Partis Centralkommitté, som i hård kamp genomförde Partiets rekonstitution år 1970 och definierade maoismen som marxismens nya, tredje och högre etapp, vilket återverkade i RIR [den Revolutionära Internationalistiska Rörelsen] som åtog sig maoismen trots oppositionen från den sofistiske experten Avakian från RCP. Inför gripandet av Ordförande Gonzalo och inflexionen i Partiet strukturerades en HOL [högeropportunistisk linje], ledd och närd av CIA-agenter som organiserade den i fängelserna. De förberedde dem för att lägga grunderna för "partiets fjärde etapp", ta avstånd från folkkriget och be om att vapnen och Folkkommittéerna skulle överlämnas, liksom Prachanda gjorde, genom att proklamera att det inte fanns förutsättningar, att vi befinner oss i den strategiska defensiven och annat struntprat som tillhör deras parlamentariska kretinism.

Idag fortsätter PKP, genom att vidmakthålla revolutionens kurs, trots att det inte har anförarskapet nära, och ställda inför inflexionen, att utvecklas och gå framåt, härdat i sin skoningslösa kamp mot revisionismen. Vi kämpar här i Peru mot varje kapitulation, och på internationell nivå mot Avakians och Prachandas nya revisionism liksom Öcalans och andras kapitulationism.

Således avtecknar sig de svarta huvudena; de är de nya fanbärarna som försöker revidera maoismen genom att hissa kapitulationens svarta fanor. De har blivit förespråkare för att yankeeimperialismen skall fortsätta som världsgendarm. Det åligger de revolutionära organisationerna att obevekligen bombardera revisionismens högkvarter; vi kommunister går framåt över denna förruttnelse.

De Kommunistiska Partierna i världen måste åtaga sig sin kondition under denna period; detta måste konkretiseras genom att inleda och utveckla Världsfolkkriget. Folkkrigen i Peru, Indien, Filippinerna, Nepal och Turkiet har utvecklats på ett ojämnt sätt. Hela denna kommunisternas brinnande kamp, folkets hjältemod, liksom det spillda blodet från dess bästa söner och döttrar, visar tydligt inför världen att proletariatet kämpar oupphörligen för sin frigörelse: vi kommunister har plikten att ta ett fast grepp och utgå från våra principer för att ta befälet för den Nya Stora Vågen av den Proletära Världsrevolutionen, ledd av MAOISMEN, och krossa kapitulationens och fredsavtalens fanor.

I PKP utgår vi från det som Ordförande Mao etablerade angående behovet av att samordnat bygga revolutionens tre instrument: Parti, Armé och Enhetsfront i nära förbund med varandra. Det var Ordförande Mao som löste frågan om de tre instrumentens uppbyggnad i ett efterblivet, halvfeodalt och halvkolonialt land, genom folkkriget. **Konkret, Partiets uppbyggnad kring geväret, och att det är den hjältemodige kombattanten som leder sin egen uppbyggnad, liksom Arméns och Frontens.**

Vi tillämpar med fasthet de Kommunistiska Partiernas militarisering och den koncentrisk uppbyggnaden av de tre instrumenten. De Kommunistiska Partiernas militarisering är en politisk riktlinje med strategiskt innehåll, det är "helheten av de ombildningar, förändringar och anpassningar som krävs för att leda folkkriget som den huvudsakliga kampformen vilken alstrar den nya staten": därför är de Kommunistiska Partiernas militarisering nyckeln till den demokratiska revolutionen, den socialistiska och kulturrevolutionerna.

På den ideologisk-politiska basen bygger Partiet simultant det organisatoriska, mitt i klasskampen och tvålinjerskampen, allt inom och i funktion av den väpnade kampen för maktens erövring, och vi kopplar hela uppbyggnadsprocessen till folkkrigets fluiditet genom att utgå från att "krigets och vårt territoriums fluiditet leder till att allt uppbygge i våra basområden också måste bli flytande" som Ordförande Mao säger.

Vi anser att det måste byggas upp på detta sätt eftersom vi befinner oss i den proletära världsrevolutionens strategiska offensiv; vi upplever imperialismens och reaktionens bortopande från jordens yta inom de kommande 50 till 100 åren, en epok som utmärks av våldet, i vilken alla slags krig kommer till uttryck. Vi ser hur imperialisterna och alla reaktionärerna militariserar sig mer och mer, de militariserar de gamla staterna, sin ekonomi, och utvecklar aggressionskrig,

köpslår med folkens kamp och siktar på ett världskrig. Men då revolutionen är huvudtendensen i världen, är det de Kommunistiska Partiernas uppgift att upphöja revolutionen genom att förverkliga huvudformen av kamp: folkkriget, för att sätta det revolutionära världskriget mot det kontrarevolutionära världskriget.

Vi måste förhindra den kapitalistiska restaurationen. När borgarklassen förlorar makten dyker den upp inom partiet, använder armén och försöker usurpera makten och förstöra proletariats diktatur för att restaurera kapitalismen. Därför måste de Kommunistiska Partierna militariseras och utöva den allomfattande diktaturen över de tre instrumenten, hårda sig i folkkriget och stärka massornas väpnade organisering, folkmilisen, så att den slukar armén. Således är varje militant härdad i folkkriget och mot varje försök till restauration.

Vi vill upprepa att vi går emot ett militariserat samhälle. Genom att militarisera Partiet förverkligar vi ett steg mot samhällets militarisering, vilket är det strategiska perspektivet för att garantera proletariats diktatur. Det militariserade samhället är det väpnade havet av massor som Marx och Engels talade om, det som försäkrar erövrandet och försvaret av den erövrade makten. **Vi tar erfarenheten av den kinesiska revolutionen, från den antijapanska basen i Yenan, som var ett militariserat samhälle där allt föddes ur gevärspiporna, Parti, Armé, Stat, ny politik, ny ekonomi, ny kultur. Och så utveckla krigskommunismen.**

Slutsatsen är att det Kommunistiska Partiet är proletariats förtrupp för att inleda eller leda folkkriget genom att ta Partiet som alltings axel och kring det bygga armén, och med dessa instrument, med massan i folkkrig bygga kring dem bägge den nya staten. Att Partiets militarisering bara kan genomföras genom klasskampens konkreta aktioner, konkreta aktioner av militär typ; detta betyder inte att vi enbart, uteslutande utför militära aktioner av olika slag (gerillaaktion, sabotage, selektiva tillintetgöranden, väpnad agitation och propaganda), **utan att vi måste utföra huvudsakligen dessa kampformer i syfte att stimulera och utveckla klasskampen genom att lära ut doktrinen med handlingar, i denna typ av aktioner som folkkrigets huvudsakliga kampformer.**

Partiet, såsom etablerats sedan Marx, Lenin och Ordförande Mao, har syftet att erövra makten och försvara den. Det är oupplösligen kopplat till folkkriget, om det så är för att inleda, utveckla eller föra det för att försvara sig. Ett Parti stött på massorna, må det vara för själva folkkriget, som är ett massornas krig, eller Enhetsfronten, som då den är en klassfront baserar sig på majoriteten av massorna. Ett Kommunistiskt Parti är inte till för att delta i val eller regera för att suga ut folket med den reaktionära staten, baserad på de reaktionära väpnade styrkorna som Prachanda, Öcalan m.fl. förkunnar. Den nya staten uppkommer och stöds av gevären, den gemensamma diktaturen kommer inte från parlamentet. PKP är härdad i kampen mot revisionismen sedan dess grundande.

Angående revisionismen betonar vi att den är bourgeoisiens förtrupp inom proletariats led, och att för att kämpa mot imperialismen måste man kämpa mot revisionismen, då de är två sidor av samma mynt. Lenin understryker att revisionismen siktar på att splittra proletariats fackliga och politiska rörelse och skapar splittringen inom socialismen. I revolutionstider måste man skapa nya organisationer, vi måste sätta upp klandestina apparater för massarbetet. Därför har revisionismens huvuden pekats ut och deras positioner avslöjats.

Vi förkastar bestämt de som framlägger att massorna inte vill göra revolution eller att massorna inte kommer att stödja folkkriget: problemet ligger inte hos massorna - de är redo att göra uppror - utan i att de Kommunistiska Partierna åtar sig sin plikt att leda dem och resa dem i vapen.

Vi bekämpar och avgränsar oss från sådana positioner som idag argumenterar för att "samla krafter", som framlägger att lugnt sammanföra massorna genom användandet av de s.k. "demokratiska utrymmena" eller legaliteten. Det är ett samlande av krafter som inte motsvarar detta moment i den internationella eller nationella klasskampen, som inte hör hemma i den typ av demokratisk revolution som vi utvecklar, och som i den socialistiska revolutionen kommer att ha andra kännetecken då vi befinner oss i en revolutionär situation i ojämlik utveckling i världen. Vi är emot och fördömer de opportunistiska positioner som förespråkar att få massorna att svansa efter storbourgeoisien, för valen eller för väpnad aktion under den ena eller andra supermaktens eller maktens befäl.

Centralkommittén understryker den avgörande vikten av att vidmakthålla kursen mot vårt slutmål. Därför har vi valt att precisera dessa punkter och fortsätta debatten för att förkroppsliga vår proletära ideologi. Den Internationella Kommunistiska Rörelsen kommer att byggas mitt i folkkrig och kamp mot revisionismen.

Slutligen kallar vi än en gång alla världens kommunister och revolutionärer att vidmakthålla folkkrigets kurs, att fördöma och krossa reaktionens och imperialismens planer, och att kräva att Ordförande Gonzalo presenteras offentligt, live och direkt. Vi återförsäkrar oss i vårt anförarskaps kallelse till att fortsätta folkkriget för att kulminera den demokratiska revolutionen, erövra makten i hela landet och fortsätta till vårt slutliga mål Kommunismen.

VI KRÄVER ATT ORDFÖRANDE GONZALO PRESENTERAS OFFENTLIGT, LIVE OCH DIREKT!

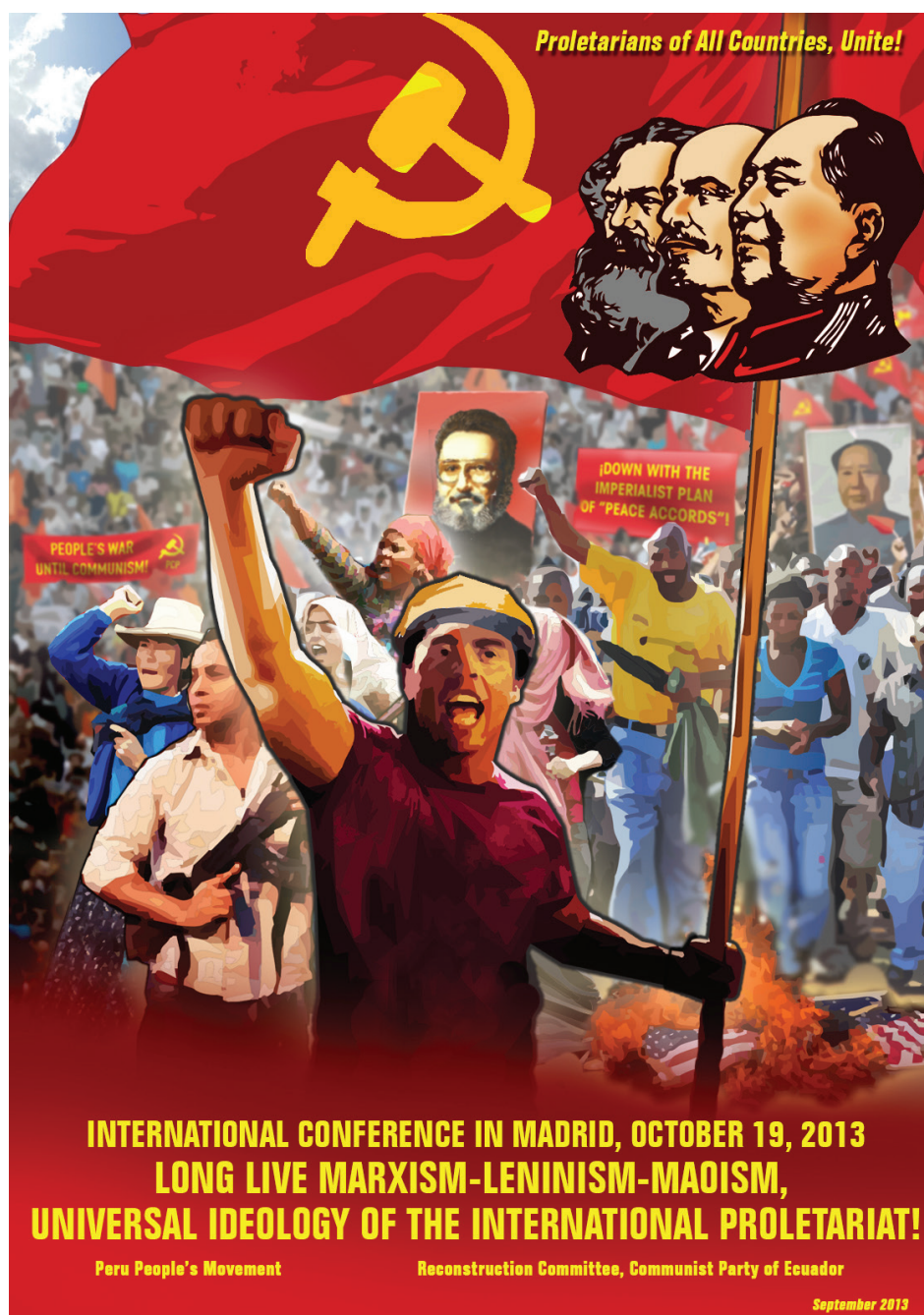
LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTI!

LEVE DEN INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA RÖRELSEN!

LEVE MAOISMEN, NED MED REVISIONISMEN!

DRIV IGENOM MAOISMEN SOM ENDA BEFÄL OCH VÄGLEDNING FÖR DEN PROLETÄRA VÄRLDSREVOLUTIONEN!

Perus Kommunistiska Parti - Centralkommittén
September 2014

DOKUMENT FRÅN PERUS KOMMUNISTISKA PARTI

FRAMGÅNGSRIK OCH LOVAND KONFERENS I ITALIEN

20 JUNI 2015

FOLKRÖRELSEN PERUS SAMMANFATTNING AV KONFERENSEN:

Den 20 juni genomfördes framgångsrikt den Internationella Konferensen i Italien 2015, organiserad av Folkrörelsen Peru och Guardare Avanti! (Italien). Vi riktar våra kommunistiska hälsningar till alla de kamrater som deltog och på olika sätt bidrog till evenemangets framgång, samt till de organisationer och kamrater som skickade sina meddelanden och hälsningar.

Konferensen inleddes som sig bör med vår klass' hymn Internationalen och fortsatte med en kort presentation av organisatörerna, MPP och Guardare Avanti! (från Italien), innan de övriga organisationernas inlägg och hälsningar satte igång.

I enlighet med hur Konferensen var planerad, utvecklades också debatten om dagens ämnen, och behandlade bl.a. frågan om situationen i Nepal och om Folkkriget i Indien. Representanterna för Folkrörelsen Peru förklarade PKP:s position rörande förräderiet i Nepal och om vikten av folkkriget i Indien samt den beklagliga frånvaron av dess representanter i Europa, vilka skulle ha berikat debatten. Särskilt betonades vikten av att utveckla tvålinjerskampen i varje Parti och i den internationella kommunistiska rörelsen genom att förkasta försoningen och den revisionistiska tesen att "två förenas i ett".

Nämnas skall också de hälsningar och den glädje som några deltagare uttryckte över MPP:s närvaro, samt de framsteg som uppvisades i meddelandet från Chiles Kommunistiska Parti. Likaledes de uttalanden från massorna

under kamratskapet som pekade på att det runtom i Italien finns många ungdomar som vill mobilisera sig, men att det saknas ledning, och kamraterna tror därför att det är bra om man fortsätter att genomföra evenemang av detta slag.

Dessutom utvecklades Konferensen som ett firande av 29-årsdagen av Hjaltemodets dag (19 juni 1986); kamraterna från Guardare Avanti! ägnade en del av sitt inlägg åt frågan om de politiska fångarna och krigsfångarna, och representanterna från MPP gjorde en sammanfattning av händelserna under Hjaltemodets dag och Ordförande Gonzalos situation.

Vid borbordet distribuerades exemplar av tidskriften Sol Rojo nr. 42 och PKP:s dokument om Hjaltemodets dag. Där såldes också mycket annan litteratur och tröjor med bilden av Ordförande Mao.

Sammanfattningsvis anser vi att Konferensen utgör en viktig framgång i vårt internationella arbete, genom att den tjänar till att bryta imperialismens, reaktionens och revisionismens kampanj mot PKP och dess alstrade organ MPP och till att utveckla tvålinjerskampen till döds mot revisionismen inom den internationella kommunistiska rörelsen, en livsviktig uppgift för folkkrigets seger i varje land liksom på världsnivå.

**Folkrörelsen Peru
Juni 2015**

Folkrörelsen Perus första inlägg på Konferensen i Italien, 2015: DEN INTERNATIONELLA SITUATIONEN

Hur ser den nuvarande situationen ut för det imperialistiska utsugar- och förtryckarsystemet? Och hur ser den nuvarande situationen och framtidsutsikterna ut för det internationella proletariatet och de förtryckta folken i tredje världen? Enligt ledarskiktet inom den s.k. ”vänstern” i hela världen så är imperialismen och dess reaktionära stater så starka och allsmåttiga att vi måste överge den revolutionära väg som slogs fast av Marx och Engels i Manifestet. Några säger det öppet, andra försöker svepa in det i pseudomarxistiska fraser eller t.o.m. under beteckningen ”maoism”, men essensen är alltid densamma: att ”marxismen har misslyckats”, att vi måste bli integrerade i det kapitalistiska systemet för att kunna ”förändra det” med reformer, att den proletära revolutionen är ”totalitarism” och att vi måste underkasta oss borgarklassens demokrati, d.v.s. dess diktatur. Enligt denna ”vänster” så är problemet i världen inte det imperialistiska utsugar- och förtryckarsystemet, utan bara att några imperialister är ”onda”, och att de förtryckta nationerna följaktligen måste samarbeta med de ”goda” imperialisterna. Vad gäller de väpnade kamper och folkkrig som redan pågår så föreslår de ”fredliga lösningar” eller att de underkastar sig den ena eller andra imperialistmakten eller -supermakten.

Men vad dessa opportunistiska ledare föreslår grundar sig inte på någon vetenskaplig analys av den konkreta verkligheten utifrån arbetarklassens perspektiv, utan på deras egen borgerliga klassposition. Deras karriärer som ”vänsterintellektuella” eller -ledare är direkt kopplade till den härskande klassen och beroende av det imperialistiska systemets överlevnad, så då är det inte så konstigt att de är rädda för revolutionen.

Den konkreta verkligheten är att hela det imperialistiska systemet befinner sig i sin allmänna och slutliga kris, och revolutionen är den historiska och politiska huvudtendens-

en. Idag försöker yankeeimperialismen desperat behålla sin ställning som supermakt och ensam gendarm, och försöker därför utvidga sitt välde och eliminera konkurrensen från de övriga imperialistmakterna. I dessa syften intensifierar de sina folkmordskrig mot de förtryckta folken i Asien, Afrika och Latinamerika liksom i Europa, mobiliserar sina ”islamistiska”, sionistiska, fascistiska och andra legosoldater jämte sina ”NGO” och andra organ, och därför håller

de på att omringa Ryssland och Kina med sina militära styrkor i den redan inleda processen för världens omfördelning; allt detta i maskopi med sina imperialistiska allierade i NATO och marknadsfört inför massorna med propagandan om den s.k. ”västerländska demokratin” och dess liberalism. Samtidigt förbereder sig den ryska imperialismen och den kinesiska social-imperialismen militärt och politiskt för att kunna utmana yankeeimperialismen om världsherraväldet. I detta syfte etablerar de sina internationella imperialistiska sammanslutningar (BRICS) och siktar på att bryta den yankee-europeiska alliansen för att i dess ställe etablera en europeisk-asiatisk imperialistisk allians (huvud-

sakligen med Tyskland) mot jänkarna. För att dra med sig massorna i sina imperialistiska planer, försöker Kina och Ryssland utge sig för att vara ”antiimperialister” och t.o.m. ”socialister”, samtidigt som de tillämpar den fascistiska repressionen och folkmordet mot arbetarklassen i sina egna länder och suger ut de förtryckta folken. De använder sig av massornas rättfärdiga hat mot yankeeimperialismen för sina egna syften, och använder sig av fascismen, den borgerliga nationalismen och ”vänster”-reformismen i detta syfte, i sin mörka dröm om att säkra den imperialistiska utsugningen med sin ”multipolära värld”.

Men det internationella proletariatet och de förtryckta folken har ingenting att vänta sig från imperialisterna; varken från jänkarna, från ryssarna eller kineserna, eller från någon annan imperialistmakt eller deras liberala, fascistiska eller

s.k. ”socialistiska” marionetter. Som Ordförande Mao lär oss: imperialismen och alla reaktionärerna är papperstigrar och det är folket som är den verkligt mäktiga kraften. Förutsättningarna för revolutionen är utmärkta, men det är avgörande att inte låta någon imperialistmakt använda sig av våra kamper och förvandla dem till spelpjäser i sitt omfördelningskrig. Det är avgörande att folken beväpnar sig och organiserar sig med oberoende, självbestämmande och självförsörjning, och den enda klassen som kan leda revolutionen utan att sälja sig till högstbjudande är proletariatet. I alla länder, men särskilt i de imperialistiska länderna, där den socialchauvinistiska revisionismen kan mobilisera delar av arbetarklassen till försvar för det imperialistiska systemet, så måste kommunisterna tillämpa den ”enda marxistiska taktiken” etablerad av Engels, att gå till de djupaste och bredaste massorna för att utbilda dem i det revolutionära våldet och i kampen mot opportunismen.

”Leve segern i folkkriget!”

För att sammanfatta den aktuella situationen citerar vi vårt dokument från den 1 maj i år:

”Idag, som del av imperialismens allmänna och sista kris och dess förberedelser för ett nytt omfördelningsvärldskrig, ser vi ett överflöd av revisionism och opportunism som tar sig uttryck inom och utanför de Kommunistiska Partierna. Nu bekräftas principen att massorna är kampens arena; i sina desperata försök att rädda sitt system med mer folkmordskrig så främjar imperialisterna – mitt i sin interimperialistiska maskopi och tvist – alla slags revisionism, reformism och fascism för att vilseleda massornas kamper och få dem att svansa efter borgarklassen. Det är följaktligen oundgängligt för den proletära världsrevolutionen att kommunisterna insisterar i kampen på liv och död mot revisionismen och opportunismen såsom huvudfara, och att vi försvarar och tillämpar våra proletära principer: det revolutionära våldet som allmän lag utan något undantag; ”makten växer ur en gevärspipa”; makten som den grundläggande frågan i maoismen; ”utan makten är allt illusion”, i folkkrigets allmängiltighet som det internationella proletariatets högsta militära teori och strategi – för att tillämpas i de imperialistiska länderna likväl som i de förtryckta länderna; i det oundgängliga och brådskande behovet av de Kommunistiska Partiernas rekonstitution såsom Partier av ny typ, marxist-leninist-maoistiska Kommunistiska Partier; i Fron-

tens/den nya statens samt Arméns uppbyggnad under Partiets allomfattande ledning. Och såsom uttrycks i vårt slagord Folkkrig till Kommunismen, så är folkkriget för att tillämpas i den demokratiska revolutionen, vilken utan något avbrott fortsätter såsom socialistisk revolution, och i kulturrevolutionerna, för att gå framåt i ett väpnat hav av massor till vårt slutliga mål kommunismen.

Utan att försvara och tillämpa dessa principer på världsnivå lämnar man dörren öppen för kapitulationen, som marknadsförs och främjas av imperialismen. Perus Kommunistiska Parti (PKP) insisterande på att bekämpa ”fredsavtalen” och den parlamentariska kretinismen är inte en fråga om ”dogmatism”, utan om att se den konkreta situationen i världen i ljuset av vår ideologi: medan revisionisterna och opportunisterna av alla slag åbero-

par ”nya förhållanden” för att rättfärdiga en världsrevolutionens ”reträtt”, och sprider ut att ”imperialismen är stark”, att ”marxismen har misslyckats”, så är den obestridda och uppenbara verkligheten att imperialismen håller på att sjunka, revolutionen är den historiska och politiska huvudtendensen, vi befinner oss i den proletära världsrevolutionens offensiv, och proletariatet och folken reser sig redan med vapen i hand, redo att sopa bort det ruttna utsugar- och förtryckarsystemet. Det riktiga att göra under sådana förhållanden – en växande revolutionär situation i ojämna utveckling – är som vårt Parti säger en djärv framryckning av kommunisterna i hela världen.” (MPP, 1 maj 2015)

**LEVE MAOISMEN, NED MED
REVISIONISMEN!
FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!
LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTI
OCH DESS CENTRAKKOMMITTÉ!
LEVE DEN PROLETÄRA
VÄRLDSREVOLUTIONEN!**

Folkrörelsen Peru
Juni 2015

Folkrörelsen Perus andra inlägg på Konferensen i Italien, juni 2015

DEN NUVARANDE SITUATIONEN I FOLKKRIGET I PERU

Vi skall göra en kort sammanfattning av den nuvarande situationen för Perus Kommunistiska Parti, som idag fortsätter att leda folkkriget under de komplexa förhållanden som kröken och inflexionen innebär, i kamp på liv och död mot de revisionistiska linjer som har strukturerats i direkt samarbete med imperialismen och reaktionen: den högeropportunistiska linjen (HOL) och den "vänster"-opportunistiska linjen (VOL), och mot hela den isolerings- och smutskastningskampanj som nu bedrivs av imperialismen, reaktionen och revisionismen på internationell nivå mot Partiet och mot MPP [Folkrörelsen Peru].

I början av 90-talet gav folkkrigets segerrika framrykning i Peru kraftfulla återverkningar på internationell nivå, som ett exempel att följa för kommunisterna och folken i hela världen, och som ett överhängande hot mot imperialisternas och alla deras lakejers utsugarsystem. 1990 etablerades de Öppna Folkkommittéerna, och '91 gick kriget in i den strategiska jämviktens etapp, och förberedde den strategiska offensiven och erövrandet av makten i hela landet. Vid den tidpunkten varnade kongressledamöter i USA för att 40 % av det peruanska territoriet kontrollerades av de revolutionära styrkorna under PKP:s ledning. Under de följande åren tog yankeeimperialismen mer direkt kontroll över det kontrarevolutionära kriget i Peru, och som del av detta genomfördes i april 1992 den fascistiska Fujimoriregimens s.k. "självkupp" som en åtgärd för att försöka rädda den reaktionära staten i landet. I september samma år greps Ordförande Gonzalo av de reaktionära styrkorna. Reaktionärernas försök att presentera honom inför hela världen som svag och besegrad i en bur krossades av vårt Anförarskap som tog tillfället i akt att hålla sitt mästerliga Tal, i vilket han kallade Partiet och folket till att fortsätta folkkriget enligt de fastslagna planerna, och deklarerade att hans gripande inte var något nederlag utan bara en krök på vägen, inget annat. Talet är det senaste tillfället då Ordförande Gonzalo har uttalat sig och tagit ställning inför Partiet, folket och världen.

Den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjen (HOL)

Redan före gripandet **"varnade [Ordförande Gonzalo] oss för framväxandet av en revisionistisk linje, och att det redan fanns tecken på att de ruvade på den; en opportunistisk linje som skulle motsätta sig att erövra makten, och han sade till oss att om det för ILA [den väpnade kampens inledning] behövde föras en hård kamp mot den tidens HOL, så fanns det ännu större skäl, för ett större språng som maktens erövring, att**

tänka sig en hårdare, än mer omskakande kamp." Detta bekräftades efter Ordförandens gripande genom strukturerandet av HOL, närd av yankeeimperialismens CIA som en del av deras kontrarevolutionära plan. Genom en handfull revisionistiska och kapitulationistiska ledare i fängelserna och i utlandet satte de igång lögnhistorien om "fredsavtalen" i sitt hopplösa försök att smutskasta PKP:s anförare och förinta folkkriget i en så kallad "freds- och försoningsprocess", i likhet med vad imperialisterna gjorde i Sydafrika, Palestina, Irland och sedan i Nepal. D.v.s. "fredsavtal" uttänkta och ledda av imperialisterna i direkt samarbete med de revisionistiska förrädarna för att förinta revolutionen och upprätthålla utsugningen av arbetarklassen och de förtryckta folken.

PKP:s Centralkommitté avslöjade följaktligen de s.k. "fredsbreven" som en lögnhistoria, och ledarna för HOL, reaktionens agenter och angivare, som revisionistiska råttor. Partiet åtog sig med fasthet uppgiften att fortsätta utveckla folkkriget och bibehålla kursen i riktning mot kommunismen; d.v.s. upphöja, försvara och tillämpa Partiets Enhetsbas fastslagen av Partiets Första Kongress, Programmet, den Allmänpolitiska linjen och ideologin marxismen-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande, huvudsakligen gonzalos tänkande. I det internationella arbetet, genom sitt alstrade organ MPP [Folkrörelsen Peru], bekämpade Partiet med fasthet lögnhistorien om "fredsavtalen" och det organiserades ett stort arbete för att försvara Ordförande Gonzalos liv. Som en del av detta, för att avslöja lögnhistorien, insisterar Partiet sedan dess på att kräva att Ordförande Gonzalo presenteras offentligt, live och i direktsändning, och att han får uttala sig! Som vi redan vet så kan fienden inte tillåta något sådant offentligt framträdande, eftersom det skulle vara slutet för hela deras "fredsavtal" och hela den eländiga HOL.

Trots detta framgångsrika arbete av Partiet och av kamraterna i olika länder, fick lögnhistorien återverkningar inom den internationella kommunistiska rörelsen, precis som var fiendens avsikt. Högern inom ledningen för RIM [den Revolutionära Internationalistiska Rörelsen], d.v.s. huvudsakligen USA:s Revolutionära Kommunistiska Parti [RCP-USA] och dess frontfigur Bob Avakian, började ifrågasätta PKP:s position och sprida ut att "man vet inte om Ordförande Gonzalo ligger bakom fredsbreven". Avakian och hans anhängare i olika länder, som redan från början hade motsatt sig maoismen och PKP:s positioner, tog imperialismens lögnhistoria som ett tillfälle att attackera Partiet och Anförarskapet och genomtvinga sin revisionism. Även om de formellt tog ställning mot "fredsavtalen", så försvarade de i verkligheten de förrådiska råttorna och im-

perialistagenterna och attackerade Partiet.

Idag fortsätter rättorna från HOL med sin s.k. "MOVADef" sitt dunkla arbete med att dra massorna till val för att legitimera den reaktionära staten, i imperialismens och kontrarevolutionens tjänst: "Vad sådana förrädare vill, i Peru liksom i andra länder, är platser i parlamentet för sin kampanj för "fredsavtal" - som varken kapitulanterna i Nepal eller FARC har fått. Det är inte en fråga om "utväxling av fångar" och "frihet", utan om att avsvära sig våldet för att tygla vilken som helst revolution i världen och säkra imperialisternas omfördelning av världen." De har också sina agenter i utlandet, som fortsätter att publicera dokument i Partiets namn i vilka de fortsätter att kalla till "fred" under imperialismens bajonetter och till försoning med de folkmördande utsugarna.

Den "vänster"-opportunistiska linjen (VOL)

Efter gripandet av Anförarskapet åtog sig Partiet med fasthet den långsiktiga och komplexa uppgiften att härda en ledning och ena Partiet mot kapitulationen och för att framhärda i folkkriget, i en process av reorganisering av Partiet som etablerades av Centralkommittén 1995. Under det första årtiondet i det nya årtusendet förde Centralkommittén kampen mot militaristiska positioner i Partiet: positioner som förespråkade att bara göra spektakulära aktioner, fler bilbomber etc., utan att utveckla massarbetet och utan att bygga upp det nya, och motsatte sig principen att Partiet har befälet över geväret. Med sitt ursprung i dessa positioner strukturerades under nuvarande årtionde en "vänster"-opportunistisk linje, såsom Partiets Centralkommitté slår fast 2011:

"Under detta nuvarande årtionde, struktureras en "vänster"-opportunistisk linje, och som väntat fokuserar de på att angripa vår ideologi, öppet ta avstånd från gonzalos tänkande och i detta gå så långt som att efterlikna revisionisten Teng Hsiao Ping i att direkt attackera Partiets Anförarskap; eländiga infiltrerade vars mål är att förintä Partiet. Denna LOI framlägger: ett Parti utan gonzalos tänkande, utan Anförarskap, beskyller honom för att vara terrorist, förrädare, och ekar samma sak som yankeeimperialismen. Den förnekar den skapande tillämpningen av den universella sanningen på vår konkreta verklighet, förnekar det säregna i den peruanska revolutionen, dess lagar, vårt folkkrigs säregenhet, och uppfattningen av det som en del av världsrevolutionen. Om Folkkriget

framlägger de att inte genomföra sabotage; ja visst - de vill inte slå mot byråkratkapitalismen och blir en svans till fraktionen för dagen - förnekar det grundläggande i maoismen, Makten. Den Nya Makten reser sig och utvecklar sig i strid, genom att riva ner den gamla staten och bygga den Nya Makten genom Folkkommittéerna,

"Leve folkkriget!"

där den gemensamma dikturen utövas. Uppbyggnaden är det huvudsakliga; utan att riva ner, hur kan man bygga det nya? Därför genomför de kringirrande väpnade aktioner, de bygger inte upp; det är uppenbart att de inte kommer att göra det och det finns många likheter med Nepal och Colombia. Revolutioner som inte bygger upp är dömda att sälja sig till högstbjudande, väpnad aktioner utan tillämpning

av maoismen till en konkret verklighet, dessa är positioner med vilka några medlemmar av MRI konvergerar. (...)

en VOL som inte slår mot byråkratkapitalismen, som inte river ner och bygger en Ny Stat, som genomför kringirrande aktioner, på detta viss håller dessa eländiga på att uppfylla en ondskefull kontrarrevolutionär roll; deras aktioner, grova lögnhistorier och falska rykten visar deras revisionistiska karaktär. Därför avslöjar och krossar Partiet denna motsatta, kapitulationistiska och kollaborationistiska linje, en linje som består av infiltratörer, låt oss se hur ett av dess huvuden, den eländige Raul, överlämnade Feliciano, kadrer och ledare från Partiet, i nära samarbete med General Fournier (se bilder i tidskriften IDL reporteros och tidskriften Caretas). Det är denna eländige angivare som skriker ut sitt förtal mot Ordförande Gonzalo och hans tänkande, en förrädare som uppfyller sin roll som "ledare" som han tilldelats av SIN; han används för att sprida sina revisionistiska uppstötningar med CIA-agenten Lucena och sionisten Gorriti.

Denna nya VOL, liksom den eländige Julio i Regionalkommittén Huallaga, överlämnar nu militanter och kombattanter i reaktionens händer."

Den nuvarande situationen

I denna nuvarande komplicerade och svåra situation som inflexionen [1] innebär, åtar sig Partiets Centralkommitté, Regionalkommittéerna och de övriga partiorganisationerna uppgiften att upprätthålla revolutionens kurs; genom att utveckla massarbetet på landsbygden och i städerna, genom att delta i och leda massornas kamper för att utveckla folkkriget till erövringen av makten i hela landet. För att förstå den nuvarande situationen i folkkriget måste man se Partiets process och revisionismens historiska för-

lopp i landet och i världen. Partiet framlägger att den nuvarande situationen i folkkriget liknar situationen på 60- och 70-talet i fråga om massarbetet som då utvecklades; formering och förflyttning av kadrer, arbete på landsbygden och i staden; då för att inleda folkkriget, och idag för att fortsätta och utveckla det. 1980: krossandet av den första högeropportunistiska linjen för att inleda folkkriget. På 90-talet: gripandet av Anförarskapet och krossandet av lögnhistorierna genom folkkrig. 2000: RIM:s sönderfall p.g.a. den nya revisionismens olycksaliga agerande. Idag, 2015: folkkrigets fortsättning och utveckling, och för imperialisternas del processen för att omfördela världen och revisionismens roll som en del av denna plan.

Partiet åtar sig med fasthet uppgiften att bekämpa revisionismen, opportunismen och kapitulationismen på internationell nivå, huvudsakligen den nya revisionismen som kommer till uttryck inom den internationella kommunistiska rörelsen. Just på grund av att PKP från början har insisterat på kampen mot Avakians och Prachandas revisionism, så fortsätter nu samma grupper som konvergerar och försonas med dessa den mörka kampanjen för att isolera och attackera PKP och dess alstrade organ MPP [Folkrörelsen Peru]. Konkret så marknadsför den nya revisionismen en "tämjd" maoism, den borgerliga "flerparti-demokratin" i stället för den Nydemokratiska revolutionen, försoningen i stället för kampen och kapitulationen i stället för folkkriget. Dess utgångspunkt är att imperialismen är allsmäktig och att det inte finns förutsättningar för att göra revolution, d.v.s. precis vad rättarna från HOL säger i Peru. Idag har majoriteten av de maoistiska Partierna och organisationerna i världen uttalat sig mot Avakians och Prachandas öppna revisionism - men motsätter sig att fortsätta kampen mot konvergenserna med denna revisionism som fortsätter att ta sig uttryck inom våra led på världsnivå, i försoningen med "fredsavtals"-politiken, i ifrågasättandet av proletariats diktatur etc. De fördömer bara revisionismen i ord, de fokuserar på personerna och inte på de ideologiska och politiska positionerna. De tillämpar den revisionistiska tesen att "två förenas i ett" i stället för den marxistiska tesen, att "en delas i två".

Följaktligen, för att undvika kampen och gömma undan de revisionistiska positionerna, går en del med i imperialismens och reaktionens kampanj mot PKP och upprepar deras propaganda med anklagelser om "dogmatism" och med den gamla revisionistiska tesen om den s.k. "personkulten". De fortsätter skamlöst Avakians plan för att isolera PKP och dess alstrade organ MPP på internationell nivå, genom att sprida reaktionens lögnhistorier, att "PKP inte längre existerar", att "det inte finns någon ledning", och genom att publicera falska dokument där de schackrar med Partiets namn. I samband med VOL:s [den "vänster"-opportunistiska linjen] uppdykande år 2011, slöt en handfull kapitulanter som hade arbetat med MPP (i Tyskland och Sverige) upp i denna kampanj mot Partiet för att rättfärdiga sin kapitulation och dölja sin oförmåga att ge livet för Partiet och revolutionen. De tillämpar personlig kamp

i stället för kamp om principer, och gör som Lenin sade om Mensjevikerna: **"Att icke besvara motståndarens principiella argument och att tillskriva honom enbart 'upphetsning' - det är att smäda i stället för att debattera"**. Dessa kapitulanter upprepar bara att "MPP och Sol Rojo har usurperats av revisionister", men de kan inte specificera ens en enda påstådd revisionistisk position. De attackerar Partiet och säger att "VOL existerar inte, det finns bara en tredje HOL", och att "det finns ingen Centralkommitté", men samtidigt publicerar de dokument som påstås vara undertecknade av PKP, i vilka de i stort sett upprepar vad Centralkommittén verkligen har sagt, men lägger till sina lögnhistorier mot MPP och marknadsför sin s.k. "MPP-reorganisationskommitté". På en av sina hemsidor har de en länk till sidan "Signalfire" från USA, som öppet marknadsför HOL och dess MOVADef. D.v.s. att de i sin opportunism försöker slå sig ihop med vilken som helst grupp eller individ som skulle kunna stödja deras kampanj mot Partiet, och publicerar sina luntor genom andra organisationer, som t.ex. Italiens Maoistiska Kommunistiska Parti och andra. I de internationella relationerna mellan Partier tillämpar opportunisterna Chrustjovs och Avakians princip, att "inte kritisera offentligt". Under förevändningen att "stödja" de väpnade kamperna och folkkrigen förnekar de den ideologiska och politiska kampen på liv och död mot revisionismen i den internationella kommunistiska rörelsen, och genom att rida på dessa hjältomodiga kamper försöker de slå mynt av dem för att marknadsföra sina egna organisationer.

Det konkreta är att alla de som tjänar denna kampanj mot PKP, medvetet eller inte, tjänar imperialismens och reaktionens planer. Då klassfienden står inför sin allmänna och sista kris, då den intensifierar sin utsugning, sitt förtryck och sina folkmordskrig i hela världen, behöver den desperat förhindra att proletariatet tar ledningen för folkens kamper och att de inleder och utvecklar folkkrigen i varje land ända tills imperialismen slutligen sopas bort från jordens yta. Därför måste de undvika att det skapas militariserade marxist-leninist-maoistiska Partier som åtar sig ledningen och beväpnar folken, att det växer fram revolutioner som inte säljer sig till någon imperialistisk makt eller supermakt och som aldrig lägger ner vapnen förrän vi når kommunismen. Därför behöver de sprida revisionismen inom proletariatets led och undergräva de maoistiska Partierna, och därför fortsätter de sina försök att isolera och attackera Perus Kommunistiska Parti.

FOLKKRIG TILL KOMMUNISMEN!

LEVE FOLKKRIGET I PERU!

LEVE PERUS KOMMUNISTISKA PARTI OCH DESS CENTRAKKOMMITTÉ!

**Folkrörelsen Peru
Juni 2015**

---

[1] Inflexionen: en kvantitativ nedgång i Partiet, Fronten och Armén till följd av den krök på vägen som Ordförande Gonzalos gripande innebar.

Vänskapsföreningen Sverige - det Nya Peru: **ANGÅENDE LÖGNKAMPANJERNA MOT PERUS KOMMUNISTISKA PARTI**

Ända sedan Perus Kommunistiska Parti (PKP) rekonstituerades och inledde folkkriget i Peru har imperialismen, reaktionen och revisionismen ägnat sig åt systematiska lögnkampanjer för att smutskasta och försöka isolera Partiet från Perus och världens folk. Ju mer de revolutionära styrkorna gick framåt och mobiliserade landets arbetare och bönder, ju mer folkkriget visade sig vara ett reellt hot mot imperialisternas intressen, desto mer leddes och utformades denna psykologiska krigsföring av yankeeimperialismens olika organ (CIA m.fl.) - men som vanligt när det gäller sådana desinformationskampanjer fick den till stor del spridning då den tagits upp av delar av den s.k. "vänstern", där ryktena i viss mån fick eget liv. Således kunde man under 80- och 90-talet höra människor, som utgav sig för att stå på arbetarklassens och revolutionens sida, rabbla bisarra historier direkt hämtade ur CIA:s propagandamaskineri: "PKP mördar bönder", "PKP tvingar människor att kriga för dem" o.s.v. Att de använder lögnpropaganda är inte något konstigt; imperialisterna, reaktionärerna och deras hantlangare inom arbetarklassens egna led använde liknande lögnkampanjer då de försökte stoppa revolutionens framfart i Ryssland och senare i Kina, och de har gjort det på varje plats där arbetarklassen och folket vägrat böja sig för deras våld.

I fallet Perus Kommunistiska Parti har klassfienden särskilt goda skäl att vara oroliga för dess inflytande, både i Peru och runtom i världen. PKP var det parti som efter de revisionistiska maktövertagandena i både Sovjetunionen (1956) och Kina (1976), vägrade ge efter för det förfall och den förvirring som då spreds inom den kommunistiska rörelsen. Under Ordförande Gonzalos ledning förde Partiet i stället en konsekvent och obevklig kamp mot revisionismen, bröt med vacklandet och tveksamheten genom att inleda folkkriget i Peru år 1980, och slog fast maoismen som ny, tredje och högre etapp av marxismen. Inledandet och utvecklandet av detta folkkrig, liksom Partiets konsekventa försvar och konkreta tillämpning av marxismen på konkreta förhållanden, blev en kraftfull inspiration för kommunister och revolutionärer över hela världen och var

en viktig utlösande faktor för maoistiska partiers utveckling på många platser, för den Revolutionära Internationalistiska Rörelsens (RIM) utveckling, och för inledandet av folkkrig och väpnade kamper i t.ex. Nepal och andra länder. Imperialisterna såg hur PKP blivit deras värsta

mardröm: ett Kommunistiskt Parti som vägrade låta sig köpas, som vägrade överge marxismens principer och som inspirerade andra att följa dess exempel i sina egna länder.

1992, då de revolutionära styrkorna i Peru enligt yankeeimperialisternas egen uppskattning kontrollerade ca 40% av landets yta, lyckades de kontrarevolutionära styrkorna tillfoga revolutionen ett svårt slag: de lyckades gripa Ordförande Gonzalo, Partiets och revolutionens anförare, och iscensatte kort därefter (i samarbete med en handfull förrädare i fängelserna, de som Partiet definierade som den högeropportunistiska linjen - HOL) sin största lögnhistoria hittills, planerad och genomförd under ledning av CIA. Ordförande Gonzalo - som direkt

efter gripandet i ett historiskt tal deklarerat att folkkriget tveklöst måste fortsätta enligt de fastlagda planerna och att gripandet inte var något nederlag utan endast en "krök på vägen" - påstods nu förespråka "fredsavtal" för att stoppa folkkriget och i stället söka fred och försoning med landets utsugare. Ordförande Gonzalo själv kunde förstås inte tillåtas uttala sig offentligt, eftersom de visste att han då bara skulle upprepa sin uppmaning till fortsatt folkkrig. Han sitter därför fortfarande idag fullständigt isolerad i sin cell och har inte fått möjlighet att kommunicera med omvärlden en enda gång sedan sitt historiska tal.

PKP och dess Centralkommitté förkastade omedelbart "fredsavtalen" och avslöjade lögnhistorien som en CIA-komplott (vilket sedan har bekräftats av reaktionens egna källor). Men inom den kommunistiska rörelsen i världen fick lögnhistorien på vissa håll precis den avsedda effekten: en del ledande figurer inom den maoistiska rörelsen; revisionister som Bob Avakian och andra, som redan från början motsatt sig maoismen, såg sin chans att undergräva PKP:s inflytande i världen och öka sitt eget. De började tala om att "undersöka" om det kanske ändå kunde ligga något i det där med "fredsavtalen", och tog på eget bevåg

kontakt med de förrädare i Peru som gick imperialisternas ärenden. De fortsatte sedan göra sitt bästa för att isolera PKP och dess organisationer från de övriga partierna i den internationella kommunistiska rörelsen, och spred skamlöst vidare imperialisternas propaganda: "PKP använder maffiametoder" (vilket de för övrigt sedan påstod att även Lenin och Ordförande Mao gjorde), "PKP är splittrat" o.s.v.

Trots den massiva repressionen, och trots de tillfälliga framgångar fienden uppnått med sina lögnkampanjer, så har Perus Kommunistiska Parti hela tiden fortsatt att utveckla folkkriget, och har inte för ett ögonblick övergivit folkkrigets väg såsom den utstakades av Ordförande Gonzalo. Idag, efter hårda kamper inom Partiet och efter den "vänster"-opportunistiska linjens förräderi (1), håller Centralkommittén fast vid den folkkrigets kurs som lagts av Ordförande Gonzalo och kämpar för att återuppbygga massarbetet under svåra omständigheter. Samtidigt fortsätter Partiet i den proletära internationalismens anda att utveckla tvålinjerskampen på världsnivå mot revisionismen och opportunisten, mot imperialismens planer på att "tämja" de maoistiska partierna med "fredsavtal" och kapitulation (som i Nepal). Partiet kämpar för marxism-leninismen-maoismens konkreta tillämpning på varje lands konkreta förhållanden, för att folkkrig skall inledas och utvecklas i varje land, för att vara i stånd att bemöta ett imperialistiskt världskrig med världsfolkkrig, för att kasta ut imperialismen och feodalismen och erövra verklig självständighet i varje förtryckt nation, för att i varje land genomföra den socialistiska revolutionen och de proletära kulturrevolutionerna - för att slutligen krossa och sopa bort imperialismen och all utsugning från jordens yta och avskaffa alla klasser och all utsugning. Som en del av kampen för dessa principer genomförde t.ex. PKP:s utlandsorganisation Folkrörelsen Peru (MPP) i oktober 2013, i samarbete med Ecuadors Kommunistiska Partis Rekonstruktionskommitté, den senaste i en rad internationella konferenser (2) för att ena kommunisterna på världsnivå (se även det Öppna brevet från Konferensen), och i flera länder i flera världsdelar arbetar idag kamrater inom Partiets utlandsarbete (och även kamrater från andra länders Partier) framgångsrikt för att bryta den isolering som revisionisterna skapat, och föra ut PKP:s linje till arbetarklassen och folket.

Mot denna bakgrund är det alltså inte något nytt eller

förvånande när vi ser att lögnkampanjerna mot PKP och den peruanska revolutionen fortsätter, och inte heller att några av dem som sprider dem gör så under förevändningen att de "försvarar det riktiga partiet". Under hela PKP:s historia, liksom under hela den kommunistiska rörelsens historia, så har det vid varje svår situation och vid varje kamp, inför varje nytt språng framåt eller varje motgång, funnits de som valt den lättaste vägen; de kortsiktiga, individuella eller lokala intressena, framför den svåra men korrekta vägen; Partiets och hela klassens intressen. För att rättfärdiga denna kapitulation inför svårigheterna tvingas de, antingen det är medvetet eller omedvetet, direkt eller indirekt, attackera Partiet och blir ofta på så vis objektivt sett delaktiga i reaktionens kontrarevolutionära kampanjer. Idag finns det således en handfull personer och kapitulanter i utlandet som utnyttjar de svåra omständigheter under vilka Partiet nu kämpar, för att sprida samma lögnhistoria som den reaktionära pressen prånglat ut i olika versioner sedan länge: att "Perus Kommunistiska Parti inte existerar", att "det inte finns någon Centralkommitté",

Under hela PKP:s historia, liksom under hela den kommunistiska rörelsens historia, så har det vid varje svår situation och vid varje kamp, inför varje nytt språng framåt eller varje motgång, funnits de som valt den lättaste vägen; de kortsiktiga, individuella eller lokala intressena, framför den svåra men korrekta vägen; Partiets och hela klassens intressen. För att rättfärdiga denna kapitulation inför svårigheterna tvingas de, antingen det är medvetet eller omedvetet, direkt eller indirekt, attackera Partiet och blir ofta på så vis objektivt sett delaktiga i reaktionens kontrarevolutionära kampanjer.

och att "revisionister har tagit över Partiets utlandsarbete" (se Folkrörelsen Perus Kommuniké från 2011). De presenterar typiskt nog inga som helst ideologiska och politiska argument för att avslöja denna påstådda revisionism, utan nöjer sig med att helt enkelt upprepa själva lögnen så många gånger som möjligt. Som "belägg" för att PKP skulle ha upphört att existera nöjer de sig med att hänvisa till en eller annan "peruan" som minsann har varit i Peru och inte såg något parti (!) Till och från hänvisar de till "kamrater som kämpar för att återskapa partiet", och syftar då av allt att döma på en individ som redan för länge sedan övergett folkkrigets slagfält och dess plikter och sökt sig till Europa, där han sporadiskt publicerar dokument vilka han helt fräckt undertecknar

"Perus Kommunistiska Parti", och i vilka även han, paradoxalt nog, både påstår att "Partiet inte finns" och riktar sin "hälsning till Partiet". Det finns inte heller någon ideologisk och politisk konsekvens i dessa skrifter: efter att under flera år ha argumenterat att "det finns ingen 'vänster'opportunistisk linje, att påstå att den finns är revisionism, vad som finns är en tredje högeropportunistisk linje" kallar han densamma i ett senare dokument plötsligt för 'vänster'opportunistisk linje - vilket är vad Partiets Centralkommitté (den CK som han och de övriga kapitulanterna påstår inte existerar) definierade i augusti 2011. Dessa motsägelsefulla haranger är ingenting annat än desperata försök att klä in lögnhistorien i politiska argument,

vilka som helst, för att rättfärdiga sin egen kapitulation. I sin jakt på "det riktiga partiet" försökte en del av dessa personer för en tid lyfta fram "Mantaro Rojo" (en obskyr grupp som utgett sig för att vara en del av PKP), men valde sedan att förkasta densamma.

Det som är mest slående är att dessa personer, som utnämner sig själva till anhängare av Gonzalos tänkande, till Ordförande Gonzalos enda "äkt" följeslagare i världen, i sin praktik inte gör någonting för att föra vidare Ordförande Gonzalos kamp för maoismen och sprida hans bidrag till marxismen och världsrevolutionen i de länder där de verkar. Medan revisionister av alla slag, inklusive en del som utger sig för att vara "maoister", gör allt för att motarbeta spridningen av Ordförande Gonzalos bidrag internationellt och för att motarbeta att maoismen får genomslag, så gör dessa personer ingenting för att försvara eller hävda varken Ordförande Gonzalos bidrag eller maoismen. I stället följer de strömmen; de vacklar, som Ordförande Mao sade, närhelst det blåser upp till storm, och de enda gångerna de idag uttalar sig om den peruanska revolutionen, om PKP eller om Ordförande Gonzalo, så är det för att upprepa reaktionens lögn och göra Ordförande Gonzalo till en nostalgisk ikon, som inte har något med dagens revolutionära praktik att göra.

Vi som ger vårt fasta stöd till den peruanska revolutionen, till Perus Kommunistiska Parti och dess kamp inom den internationella kommunistiska rörelsen, gör så som militanter, vi vacklar och tvekar inte inför tillfälliga svårigheter och kamper. Vi ser tvärtom hur PKP genom att hålla fast vid kursen, genom att praktisera Gonzalos tänkande som är maoismens konkreta tillämpning på den peruanska revolutionen, går framåt i att lösa problem under svåra om-

ständigheter och når framgångar i det internationella arbetet. Vi ger vårt stöd till alla de maoistiska partierna och de väpnade kamper de leder, i Indien, i Filippinerna, i Turkiet m.fl., genom att hålla fast vid principerna och bekämpa revisionismen - inte genom att försöka rida på den kamp som för tillfället drar till sig mest uppmärksamhet. Vi tillämpar det som Ordförande Mao Tsetung lärde oss:

"Huruvida den ideologiska och politiska linjen är korrekt eller inte avgör allt. Då Partiets linje är korrekt, så kommer vi att få allt. Om vi inte har folk, så kommer vi att få folk; om vi inte har vapen, så kommer vi att få vapen; om vi inte har makten, så kommer vi att erövra den. Om vår linje inte är korrekt, så kommer vi att förlora allt vi har"

"Vad oss beträffar, anser jag att det är illa om en person eller partiet inte blir angripen av fienden. För i så fall skulle detta utan tvekan betyda att vi sjunkit till fiendens nivå. Det är bra om vi blir angripna av fienden, eftersom detta be-

isar att vi dragit en klar skiljelinje mellan fienden och oss själva. Det är ännu bättre om fienden angriper oss ursinnigt och utmålar oss som helsvarta och utan ett enda försonande drag. Detta visar att vi inte enbart har dragit en klar skiljelinje mellan fienden och oss själva utan också uppnått ganska mycket i vårt arbete."

Och som Ordförande Gonzalo sade:

"Se hur människorna betar sig under valtider, några blir marxister, t.o.m. kommunister, men inte organiserade; när principerna [säger]: den som inte är organiserad är inte kommunist, det är så enkelt och konkret. Vad det är som motiverar dem? Valen, nomineringarna av ledamöter, senatorer; DET SOM KALLAS OPPORTUNISTER, uppenbarligen."

Ecuador 2012: sympatisörer till folkkriget i Peru

Noter:

(1) Den 'vänster'opportunistiska linjen (VOL) strukturerades i början av nuvarande årtionde med bröderna José och Raul Quispe i spetsen. Dessa personer upphörde därmed att vara en del av PKP, och gick slutligen över till fiendens sida. Det står nu klart att VOL, liksom den högeropportunistiska linjen (HOL), är understödd och direkt kopplad till den reaktionära peruanska staten (det är bevisat att Raúl samarbetade direkt med reaktionen i samband med gripandet av Feliciano), och den deltar också aktivt i reaktionens lögnkampanjer mot Ordförande Gonzalo (och kallar honom således "terrorist"). VOL har sitt ursprung i militaristiska positioner inom Partiet, vilka motsatte sig att utveckla massarbetet. Den vill vända armén mot ledningen och motsätter sig principen "Partiet har befälet över geväret". I motsats till HOL talar VOL om att "försätta folkkriget", men motsätter sig maoismens tillämpning på Perus förhållanden, Gonzalos tänkande, och utför väpnade aktioner endast för att tjäna sin egen personliga makt. Alltså är deras politik ingenting annat än väpnad revisionism; de söker överenskommelser med reaktionen och tillämpar fokismen i stället för det långvariga folkkriget; d.v.s. att de använder väpnade aktioner för att "sätta press" på den reaktionära staten, för att på så vis vinna personlig makt och fördelar inom densamma.

(2) Sedan denna text skrevs har detta arbete fortsatt, och flera liknande internationella konferenser har genomförts; senast i juni 2015 med den mycket framgångsrika konferensen i Italien som tas upp i detta nummer av Nya Peru.

FÖR EN DJÄRV FRAMRYCKNING AV KOMMUNISTERNA I HELA VÄRLDEN: BEVÄPNA MASSORNA FÖR ATT KROSSA REVISIONISMEN OCH ERÖVRA MAKTEN

I den nuvarande kampen för att driva igenom maoismen och krossa revisionismen i den internationella kommunistiska rörelsens led, insisterar Perus Kommunistiska Parti på att det grundläggande i maoismen är makten. Det vill säga, såsom det definieras i vårt Partis Enhetsbas: "Makten åt proletariatet, makten åt proletariatets diktatur, makten baserad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet. Mer explicit: 1) Makten under proletariatets ledning, i den demokratiska revolutionen; 2) makten åt proletariatets diktatur i de socialistiska revolutionerna och kulturrevolutionerna; 3) makten baserad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet, erövrade och försvarade genom folkkriget". Och som uttrycks i vårt slagord "Folkkrig till kommunismen" så är dessa principer giltiga genom hela den proletära revolutionens process, från dess första steg till det slutliga bortopandet av imperialismen och all utsugning samt kommunismens seger i hela världen.

Revisionismen å andra sidan, från Bernstein och Kautsky via Chrustjov och Teng till Avakian och Prachanda, har alltid haft som sitt centrala syfte att revidera just den marxistiska ståndpunkten i fråga om makten, och ersätta den väpnade kampen för att erövra makten och proletariatets diktatur med olika former av reformism, "fredliga vägar" och borgerlig demokrati och liberalism. I verkligheten är kampen mellan dessa två positioner inte någon kamp mellan olika "taktiker" eller metoder för att komma till socialismen och kommunismen, utan en kamp mellan den proletära världsrevolutionen å ena sidan och kapitulation inför imperialismen och reaktionen å andra sidan. Liksom marxismen genomdrevs i kampen mot den borger-

liga och småborgerliga socialismen på Marx' och Engels' tid, och marxism-leninismen genomdrevs i kampen mot Kautskys, Trotskys och andras revisionism, så är det idag marxism-leninismen-maoismen som åtar sig att upphöja, försvara och tillämpa den proletära linjen i fråga om makten.

Följaktligen ser vi hur så många rättfärdiga, revolutionära och antiimperialistiska rörelser och väpnade kamper blir vilseledda och avväpnade av de revisionistiska och opportunistiska ledarna som säljer ut proletariatets och folkens spillda blod och intressen för en grynvälling – så att de till slut t.o.m. förvandlas till verktyg för imperialismen – då de överger målet att förstöra den gamla staten och bygga den nya. Det var detta som hände inte bara med de "gamla" revisionistiska partierna, utan även med de s.k. "marxist-leninistiska" partier som ägnar sig åt att förneka och attackera maoismen. Och, i enlighet med principen att "en delas i två", så uttrycks revisionismen även i de maoistiska Partierna och i maoismens eget namn: i ifrågasättandet av proletariatets diktatur, i "fredsavtals"-politiken och den väpnade revisionismen, i ersättandet av den nydemokratis-

ka revolutionen med en kamp för borgerlig demokrati, i ersättandet av klasskampen med försoning och borgerlig pacifism, etc.

Denna kamp mellan marxism och revisionism, mellan revolution och kapitulation, uttrycks i varje kommunistiskt Parti och varje revolutionär organisation. Krossandet av de revisionistiska positionerna är en oundgäng-

Kombattanter i folkkriget i Nepal, före Prachandas och de övriga revisionistiska ledarnas förräderi

lig och avgörande nödvändighet för att kunna segra i de demokratiska, de socialistiska och de kulturella revolutionerna, och det som åligger varje kommunist i världen är att ena sig med vänstern inom varje kommunistiskt Parti

eller revolutionär organisation, och skoningslöst förkasta och bekämpa högern, revisionismen, inom varje sådant Parti eller organisation. Detta är vår utgångspunkt när vi ser den aktuella situationen i varje revolution. Se t.ex. den nuvarande situationen i Nepal, där folkkriget, som fördes hjältemodigt av arbetar- och bondemassorna i landet, blev förrått – och de väpnade styrkorna avväpnades – av en handfull revisionistiska ledare som nu sitter i parlamentet som representanter för den gamla reaktionära staten. Det som åligger kommunisterna i en sådan situation är att rekonstituera Partiet och inleda folkkriget igen. D.v.s. fokusera på folkkriget som huvudformen av kamp för att så förstöra den gamla staten och bygga den nya makten tills erövrandet av makten i hela landet. Något helt annat än det vi ser i uttalandena från Nepals Kommunistiska Parti-maoisterna, bildat år 2012 av Kiran, att ”vi kommer att föra krig om regeringen ignorerar våra krav”.

Det vill säga att man bara skall förstöra den gamla reaktionära staten ”om det blir nödvändigt”? Om den reaktionära regeringen ”accepterar” de reformistiska kraven, så är det inte nödvändigt att beväpna folket och bygga den nya makten? Grunden för sådana positioner är idén att den borgerliga diktaturen, under vissa omständigheter, genom det borgerliga parlamentet, skulle kunna förvandlas till en gemensam eller proletär diktatur utan ett segrande folkkrig i vilket de revolutionära styrkorna förintar de reaktionära styrkorna och man bygger och försvarar den nya makten med vapen i folkets händer. Sådana positioner hör inte hemma hos kommunisterna; det handlar inte om ”taktik” eller tillämpning, utan om att revidera marxismens grundläggande principer. Vad som åligger kommunisterna i Nepal är inte att ”representera” folket i reaktionens apparater, utan att beväpna folket med ideologi och med vapen, organisera massorna så att de kan utöva sin makt. I Nepal, ställda inför en stor kontrarevolutionär armé, kommer kommunisterna att behöva rekonstituera Partiet mitt ibland beväpnade aktioner, beväpna folkmiliserna ideologiskt och med vapen; annars gräver de sin egen grav. Man får inte hänfalla åt militarism, som bara fokuserar på att bygga en armé och ”sätta press” på den gamla staten i stället för att beväpna massorna och bygga den nya makten.

I Nepal liksom i alla andra länder gäller att så länge vänstern, kommunisterna, upprätthåller revolutionens kurs och tillämpar vår allmängiltiga ideologiska principer samt

krossar den parlamentariska kretinismen och all revisionism, så har revolutionen relevans och kan gå framåt. Det är därför reaktionen och revisionismen, för att kunna usurpera Partiet och genomföra kapitulationen, behöver fångsla och mörda de ledare som vidmakthåller kursen – såsom de gjorde i Kina efter Ordförande Maos död.

På samma sätt behöver vi på folkets sida isolera, bekämpa och förintar angivarna och förrädarna, de revisionistiska

ledarna som överlämnar kommunisterna till reaktionen och sprider kapitulation och revisionism inom folkets led. I Peru, när reaktionen släppte ut rättorna från den revisionistiska och kapitulationistiska högeropportunistiska linjen ur fängelserna för att de skulle gå tillbaka till partikommittéerna och usurpera dem, så behövde Partiet förintar dessa revisionistiska ledarfigurer, imperialismens och reaktionens

Maoistiska kombattanter i folkkriget i Indien

agenter. Det är en nödvändighet för den revolutionära rättvisan och för att bevara och försvara Partiet, revolutionen och de revolutionära massorna. Så slutade det med att rättorna, förutom att de tog fängelserna och tillfälligt några regionalkommittéer, tog till flykten och idag bara finns i fängelserna där de redigerar nya kontrarevolutionära lögnhistorier. Vad sådana förrädare vill ha, i Peru liksom i andra länder, är platser i parlamentet för sin kampanj för ”fredsavtal” – som varken kapitulanterna i Nepal eller från FARC har fått. Det är inte en fråga om ”utbyte av fångar” och ”frihet” utan om att avsvära sig våldet för att hejda vilken som helst revolution i världen och säkerställa imperialismens omfördelning av världen. För oss finns det ingenting annat; aktionerna och massarbetet – och utöver det så har det faktum att revisionisterna, CGTP och APRA:s CTP har övergivit kampen för proletariatets makt, detta är vad som har låtit oss bibehålla kursen under de svåra omständigheter som inflexionen innebär.

Detta är de avgörande punkterna idag i varje folklig kamp mot imperialismen, reaktionen och revisionismen i världen, i folkkrigen under maoismens fana liksom i de nationella befrielsekamperna i Palestina, i Kurdistan, i Ukraina och på andra platser: beväpna folket ideologiskt och militärt mot utsugarna och deras gamla stater, mot varje imperialistisk makt eller supermakt; ett brett massarbete som mobiliserar miliserna för att inleda och utveckla folkkriget och föra det till maktens erövring.

Det är i denna period som idéerna och situationerna klarar för en del. Ledarna för det kurdiska folkets rättfärdiga kamp blir mer beslutsamma efter folkmorden på deras folk; de måste ta ställning för att inte bli en spelpjäs åt någon imperialistisk makt eller supermakt. De måste definiera om de skall ta den revolutionära vägen eller underordna sig förrädaren Öcalans kommandostav; Öcalan som från fängelset, i händerna på reaktionen, i sin strävan att bli Kurdistans svar på Mandela förespråkar kapitulation, försoning med de folkmördande utsugarna och att överge marxismen.

Inom alla de Kommunistiska Partierna och revolutionära organisationerna går vänstern framåt i sin förståelse, definierar sina fiender och överväger det som Perus Kommunistiska Parti lagt fram: "en djärv framryckning" av kommunisterna medan imperialismen mobiliserar för sin nya omfördelning av världen. Vad imperialisterna är rädda för är att det nya världskriget för omfördelning – mellan de grupper som håller på att bildas: Kina-Ryssland; U.S.A., Tyskland (med andra europeiska makter) – skall leda till att en revolution växer fram i Asien. De är medvetna om masornas vikt i denna del av världen, med länder som Indien,

Kina och andra. De vet redan vad en segerrik revolution som i Kina skulle innebära, en demokratisk, socialistisk och kulturell revolution som skulle utvecklas och mobilisera andra kontinenter, då maoismen skulle bekräftas och gå över revisionisterna av alla slag – "trotskisterna", de s.k. "leninisterna" eller "stalinisterna" och andra – då skulle det inte längre finnas någon förevändning för att inte åta sig marxismen-leninismen-maoismen som befäl och vägledning för världsrevolutionen. Det skulle vara fortsättningen på den Stora Proletära Kulturrevolutionen, och därför kommer länder som Nepal, Turkiet och den kurdiska nationen också att spela en grundläggande roll.

Därav vikten av folkkriget i Indien och andra asiatiska länder för den proletära världsrevolutionen, därav imperialismens och reaktionens behov av att främja revisionismen, den parlamentariska kretinismen, försoningen, "fredsavtalen" och kapitulationen i dessa länder i synnerhet och i hela världen i allmänhet, och därav det brådskande behovet av att kommunisterna i världen oförsonligen bekämpar och krossar revisionismen närhelst och varhelst den dyker upp.

"Dessa är de avgörande punkterna idag i varje folklig kamp mot imperialismen, reaktionen och revisionismen i världen, i folkkrigen under maoismens fana liksom i de nationella befrielsekamperna i Palestina, i Kurdistan, i Ukraina och på andra platser: beväpna folket ideologiskt och militärt mot utsugarna och deras gamla stater, mot varje imperialistisk makt eller supermakt; ett brett massarbete som mobiliserar miliserna för att inleda och utveckla folkkriget och föra det till maktens erövring."

BYGG UPP MASSORNAS KAMP FÖR FOLKKRIGET!

”- Ordförande, en fråga: och när ni talar om kampformerna i staden, vilken roll tilldelar ni fackföreningarna?

- ORDFÖRANDE GONZALO: Den som Marx tilldelade dem i "Fackföreningarnas dåtid, nutid och framtid". Marx sade oss under det förra århundradet, att fackföreningarna till en början helt enkelt hade varit skråsammanlutningar för att försvara sig ekonomiskt, detta är deras dåtid; deras nutid är att organisera sig mer och utveckla sig politiskt, och deras framtid att tjäna erövrandet av makten. Detta sade redan Marx; vad är då problemet? Hur kombinerar vi de två kamperna, kampen för dagskraven som är ett gerillakrig som Marx själv sade; kampen för lönen, för arbetsdagen, arbetsvillkoren och de andra rättigheterna som klassen, proletariatet och folket utvecklar och går ut i strejk för är ett gerillakrig i vilket de kämpar inte bara för en konkret ekonomisk och politisk fråga, om det ligger i det allmänna intresset, utan med vilken man förbereder sig för de stora kommande momenten, och detta är deras grundläggande historiska väsen; så vad gäller frågan för oss? Att förena kampen för dagskraven med erövrandet av makten, för detta kallar vi till att utveckla massarbetet i och för folkkriget.”

(Intervju med Ordförande Gonzalo, PCP, 1988)

Krossa, korrumpera och manipulera kamperna: den gamla statens målsättning

Det peruanska folket har med sitt ärorika spillda blod visat och fortsätter att visa att det är oövervinnerligt i folkkrigets störtflod.

Under det förra årets gång och det hittills gångna året, har folket bekräftat styrkan i sin kamp för sina fackliga dagskrav, trots de så kallade fackliga "ledarnas" olycksbringande sammansvärjning och svek. Folkmördaren Humalas regering har varit tvungen att ge med sig kring en uppsättning lagar. En av dessa var den s.k. "pulpin-lagen"; samt de brinnande och oupphörliga kamperna som förs i hela landet. Pichanaki, Alto Marañon, Las Bambas, Tía María är några av dem. Men den reaktionära pressen själv har slagit larm om hur massorna går framåt i sina kamper: "Kartan över de sociala konflikterna kopplade till naturtillgångar är återigen alarmerande" konstaterar en reaktionär veckotidning, och fortsätter att räkna upp:

"Oljeproduktionen vid Pluspetrol Nortes Lote 192 är fortfarande lamslagen en månad efter att ursprungsfolket Ashuar från floderna Tigre och Corrientes tog 17 oljekällor. Nu råder lugn och ro i regionen, trots att man återupptagit förhandlingarna som inleddes 2012. Samhällena Nuevo Remanente vid floden Tigre och Nueva Esperanza vid floden Corrientes fortsätter emellertid kraftmätningen. Lamslagningen drabbar 25% av landets oljeproduktion...

Medan man försökte återställa lugnet i Alto Marañon, flammade våldet upp i Pichanaki, Junín, vilket resulterade i 32 skottskadade civila, en universitetsstuderandes död och ett tvåsiffrigt antal poliser med slagskador... Dagen efter reste Energi- och gruvministern Eleodoro Mayorga och Justitieministern Daniel Figallo till Pichanaki. Ministerna vände sig till den utsatta befolkningen från en improviserad byggnadsställning på en lastbil. Begravningskortegen för Ever Pérez Huamán, 22 år, redovisningsstuderande som omkom föregående dag, gick förbi ministrarnas och deras säkerhetsagenter chockade blickar... I Regeringspalatset analyserar man strategin för att motverka protestvågen. I december avgick PCM:s högsta förhandlingsombud, Vladimiro Huaroc, p.g.a. meningskiljaktigheter med Premiärminister Ana Jara rörande just frågan om hur man skall bemöta obehaget i Marañon." (Caretas, 2373, 2015-02-19)

Folket erövrar sina rättigheter i kampen. Och detta måste man ha klart för sig: det är folket som vet att utan kamp, utan hård kamp, utan elden från dess våld kommer det inte att uppnå någonting. Det har varit dagar av intensiv mobilisering, av aktioner och konstant kamp och motstånd. Det är detta som håller tillbaka odjurets glupskhet, och i viss bemärkelse håller tillbaka den ruttna peruanska statens agerande som är till förmån för den handfull blodsugare som skor sig och använder den för sina syften.

Eftersom massorna mer och mer går över de fackliga s.k.

"ledarna" och går längre än dem, så försöker denna gamla stat likaledes finna sätt att använda sig av fackföreningarna, av dessa *vendeobrerros* ["arbetarsäljare", klassförrädare som säljer ut arbetarna -övers. anmärkn.], för att neutralisera, hejda eller avleda de nämnda kamperna.

Inom denna den gamla statens plan kan man se att en stor del av de åtgärder som denna regering har vidtagit siktar på att driva fram en korporativisering av massmobiliseringarna. Ett s.k. *Institut för Fackliga Studier* håller redan på att utarbeta en *"vägledning för användning av ett inkluderande språk i den fackliga organisationen"* som, bland andra pärlor, ägnar sig åt att avleda massornas kamp i riktning mot frågor om grammatik. Allt detta finansierat och bestyrkt av de stora centrala fackförbunden, subventionerade och understödda av den gamla staten!

Samma fackförbund som har gjort sig själva till Systemets främsta försvarare, vilket de själva visar med det dokument de har presenterat för OIT [Internationella Arbetsorganisationen] vid dess Artonde Amerikanska Regionmöte i oktober 2014, i vilket de bekräftar att de önskar *"uttrycka att vi är eniga med dokumentets analys och allmänna skiss* [d.v.s. OIT:s dokument, som framför allt är inriktat på "formalisering av den informella ekonomin], *speciellt i frågan om att en process för effektiv och stabil formalisering kommer att göra det möjligt att uppnå målsättningar som större inkludering, jämlikhet och hållbarhet på lång sikt, då det är en essentiell beståndsdel i en politik för utveckling."*

Kopplat till hela denna "nya arbetskultur" är även det s.k. "fulla deltagandet", den så omtalade "sociala inkluderingen", eller det inte mindre monstruösa låtsasordet "egenmakt" ["empoderamiento" på spanska, "empowerment" på engelska. -övers. anmärkn.], som kommer från imperialismens reaktionära läroverk och som denna fascistiska regering och dess underhuggare tagit till sig. Detta består väsentligen i att använda sig av massornas organisationer, kontrollera dem genom arbetararistokratin, med det fackliga, skrämmässiga ledarskiktet, för att de skall tjäna som stöd åt den gamla staten.

Kopplat till hela denna "nya arbetskultur" är även det s.k. "fulla deltagandet", den så omtalade "sociala inkluderingen", eller det inte mindre monstruösa låtsasordet "egenmakt" ["empoderamiento" på spanska, "empowerment" på engelska. -övers. anmärkn.], som kommer från imperialismens reaktionära läroverk och som denna fascistiska regering och dess underhuggare tagit till sig. Detta består väsentligen i att använda sig av massornas organisationer, kontrollera dem genom arbetararistokratin, med det fackliga, skrämmässiga ledarskiktet, för att de skall tjäna som stöd åt den gamla staten.

Storföretaget säger att det är outhärligt att arbetsmarknadskonflikterna elimineras av företagen och arbetarna själva, att staten inte behöver ingripa, att det är så organisationsfrihetens fria utövande tar sig uttryck; friheten att vara med eller inte vara med i fackföreningarna. De säger att man inte får tvinga någon, och därför siktar de mot jobbförmedlingen. Imperialismen vill alltså ha ett system utan tyglar.

"Stabilitet på arbetsmarknaden och produktivitet är två element som kompletterar varandra, de står inte i motsättning till varandra" - Humala ägnar sig åt samma struntprat som sina föregångare. Vad det betyder är att om du arbetar bra, om du producerar bra, så har du stabilitet, annars inte. T.o.m. företagen talar om att de respekterar stabiliteten; deras tydliga motiv är att hålla tillbaka explosiviteten, de vill inte gjuta mer olja på elden.

För oss är det tydligt. Kamperna tjänar till att härda oss i folkkrigets tjänst.

Folkkriget är den enda vägen.

På grund av allt detta har Perus Kommunistiska Parti återförsäkrat sig i att **"Partiet håller fast vid de fastslagna principerna, be-**

håll revolutionens kurs, bredda massarbetet för att fortsätta folkkriget, genom att utöka aktionerna i kvantitet och kvalitet."

Och detta är vad som har gjorts, med en klar uppfattning om hur massorna i krigets då har smitt sina högsta kampformer för revolutionen, för folkkriget, precis som var fallet

med de väpnade strejkerna:

"De väpnade strejkerna får revisionisterna och fackföreningsbyråkraterna att gå som på nålar, de som rider på massornas ryggar; de kommer att fortsätta att motsätta sig strejkerna och säga att de är "ett auktoritärt tvång", att "det inte är fackliga organisationer som utlyser dem"; vårt svar är enkelt: det handlar inte om en skrämmässig eller facklig aktion utan om en militär aktion för att isolera, slå emot, försvaga och undergräva den gamla ordningen så att folket mer och mer skall se den impotens som den peruanska staten har reducerats till. Således diskuterar vi inte en kamp för dagskrav eller någon facklig kamp, utan vi utvecklar en militär aktion för att undergräva ordningen, visa dess impotens, bilda folklig opinion och återverka bland bredare massor; och längre fram innefattar detta indelningen av landet i större omfattning, vilket har att göra med den andra frågan, om planen som vi håller på att sätta i verket, planen för att gå från gerillakrig till rörelsekrig." (Perus Kommunistiska Parti, "Val, nej! Folkkrig, ja!", 1992)

Massorna, folket, det peruanska folket, har klart för sig bortom alla tvivel att den fackliga kampen är korrekt när det gäller att göra upp räkningen med den gamla staten, bromsa den och hindra den från att skärpa sin rovdjurs- och utsugarattityd; men att allt som uppnås nu i fråga om

Demonstration i Pichanaki, Peru, 2015

dagskrav, kommer den gamla staten att dra tillbaka så fort den kan, på vilket sätt den kan och med de slugaste metoderna den kan. Och till detta arbete tjänar utan tvekan revisionismen och opportunismen som fortfarande rider på massorna genom den fackliga och skrämmässiga byråkratin.

En knäckt ekonomi och borgarklassens sammansvärjning och tvist

I föregående nummer av denna tidskrift konstaterades det att den peruanska ekonomin är belånad, går på knä, hopplöst försvagad av det hinder som definierar den: att den är en byråkratisk kapitalism beroende av imperialismen, huvudsakligen yankeeimperialismen (parasitär, fallande och döende, och därför i ständig sammansvärjning och tvist för uppdelningen av världen), en byråkratisk kapitalism som kännetecknas av en byråkratbourgeoisie och en kompradorbourgeoisie, vilka endast är ute efter att på bästa sätt förvalta imperialismernas plundring och behov av röveri. På kort tid har detta konstaterande bekräftats.

Denna regering som framställde sig som byråkratbourgeoisins fanbärare har till slut hamnat i kompradorbourgeoisins famn. Detta är vad som kännetecknar dess nuvarande utveckling.

Nu vill de framställa Hernando de Soto som fanbärare och återupplivar t.o.m. dinosaurier som Morales Bermúdez.

Det som är säkert är att ekonomin inte längre rör sig i den berömda "marschfarten", som några pratmakare sade; samma personer som för några månader sedan förutsåg en utveckling av ekonomin i stil med den amerikanska New Deal, målar nu upp en dramatisk bild av verkligheten.

Så ser de nu till slut att: *"Det är inte bara oljan och rubeln som går under i den verkliga världen. Kopparn, vår nyckelprodukt som låg på 3.30 USD/lb under en stor del av förra året, har nu gett efter för kollapsen, med minus 11% under årets första 12 dagar. Kopparn är erkänd som världsekonomin bästa "kristallkula"... Produktionsnivåerna fortsätter att skapa massiva berg som inte säljs och stora laguner av rött bläck i finanssystemet... Priset på den huvudsakliga faktorn, pengarna, har nått sin lägsta punkt i historien... Tril-*

jontals Euros, Yen, Renmimbi och t.o.m. nordamerikanska Dollar samlas på hög i datorerna hos centralbankerna, investeringsbankerna, kapitalmarknaderna och fonderna... MEF använder samma glasögon som BCR, håller nere dollarpriset, försöker lägga lock på Sol-valutan med ett finger, som man säger... Förra veckan gick växelkursen upp till knappt S/3.00... Världsekonomin, inklusive Peru, kan vara på väg att förvärras. Priserna börjar halka. Ingen köper eftersom de väntar på att priserna skall sjunka ännu mer. Detta är motsatsen till "stagflationen" som vi latinamerikaner blev bekanta med under '80- och 90-talen... Med deflationen faller egendomens nominella värde, medan kostnaden för skulden stiger. Deflationen är ännu svårare att korrigera än inflationen... Under den gynnsamma tiden före Humala trodde många att Peru gick

mot en hållbar utveckling. Detta har skapat en enorm bubbla... Enligt Bloomberg så har de peruanska företagen, som 2010 hade 200 miljoner USD i obligationer, under den första halvan av 2014 utställt en gigantisk mängd obligationer motsvarande 16 miljarder USD. Dollarns devalvering skulle kunna drabba bankerna här och även utomlands, genom dominoeffekten... Under detta år före valåret befinner sig den peruanska ekonomin

i kommersiellt och finansiellt underskott för första gången på tio år, och utan gruvsektorn som kommer till räddning med en väska full av dollar nästa april..." (Caretas, 2369, 2015-01-22)

Arbetarklassen känner av detta slag mot ekonomin. Regeringen tenderar att använda siffror för att försköna den konkreta verkligheten, som är att fattigdomen, utsattheten och eländet fortsätter som resultat av denna regerings allt mer utsugande och folkmördande politik.

Lagen för ungdomarna har inte varit mer än ett försök att verkställa vad som är ett slagord för den nationella storbourgeoisien, som vill ha stora vinster till minimala kostnader.

Detta är vad som syns i följande tabell:

INKOMSTER I JÄMFÖRELSE

	PERU	COLOMBIA	CHILE	URUGUAY	ARGENTINA
Minimilön	252 USD	342 USD	368 USD	404 USD	514 USD
Semester	30 dagar	15 dagar	15 dagar	minst 20 dagar	14-35 dagar
Bonusar	Ja	Ja	Frivilligt	Ja	Ja
Vinster	Ja	Nej	Ja	Nej	Nej
Familjebidrag	Ja	Ja	Ja	Nej	Ja
Arbetslöshetsförsäkring	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja

Ekonomerna har gjort jämförande studier mellan världens länder, deras olika ekonomier, och till deras stora förtret så är siffrorna förkrossande, som man kan se i tabellerna 2 och 3.

MOVADEF, LOD, LOI och det övriga revisionistgänget; lakejernas verk

I webbutgåvan av tidningen Gestión gjordes en löjeväckande opinionsmätning kring frågan *"minskar den ekonomiska tillväxten för att man hoppas att denna regering skall avgå?"* (2015-02-24). D.v.s. att det enda reaktionen vill nu är att avleda uppmärksamheten inför nästa val.

Valprocessen tydliggör de grundläggande problemen i det peruanska samhället, trots avsikten att dölja dem: den kvarvarande halvfeodaliteten, som är grunden för jordbruks- och boskapsproduktionens kris, och framhäver jordfrågan som de sade var löst; byråkratkapitalismen, byggd på efterblivenheten och bunden till den imperialistiska dominansen; imperialismen, huvudsakligen yankee, som likaså alltid suger ut vårt blod och förbereder sig för att suga ut oss ännu mer; sammanfattningsvis det fallfärdiga samhällets allmänna kris, som bara har en utväg: revolutionen, folkkrigets seger i Peru.

Att än mer upphöja marxismen-leninismen-maoismen, gonzalos tänkande, huvudsakligen gonzalos tänkande, är avgörande för att erövra makten i hela landet; så kommer klassen obevekligen att segra; ta ett fastare grepp om proletariats obesegrade och oförgängliga ideologi i dess tre beståndsdelar, den marxistiska filosofin, den proletära politiska ekonomin och den vetenskapliga socialismen, inte bara för att förstå världen utan huvudsakligen för att förändra den. Basera alltid politiken på marxismen-leninismen-maoismens och dess tillämpning i vårt land gonzalos tänkandes allsmäktiga sanning; idag mer än någonsin, när marxismen konfronterar den illvilliga attacken från den nya revisionistiska kontrarevolutionära offensiven vars galjonsfigurer är Avakian och Prachanda. Imperialismen mobiliserar akrobater utklädda till "revolutionärer", därav Öcalan och de andra. Samtidigt i Peru så representeras världskontrarevolutionens allierade av de eländiga från HOL, deras valfigurer från MOVADEF och av LOI.

Movadef kommer att fortsätta med sitt missfoster till programriktlinjer (*"Ekonomisk frihet och försvar av Na-*

tionen. Försvara den nationella suveräniteten och den territoriella integriteten"), som det står i deras punkter III och VI) och dra med sig dem fram tills valet; för detta har de lierat sig med alla slags revisionistiska schackrare, med avsikten att inför folket legitimera några val som inte kommer att vara något annat än en ny fars, ett utbyte påtvingat av denna ruttna gamla stat.

Imperialismen och reaktionen drömmer om att sopa bort proletariats och dess oersättliga historiska roll. De siktar mot klassens hjärta, dess ideologi, marxismen-leninismen-maoismen; den klass om vilken Ordförande Mao sade:

"Proletariatet är den största klassen i mänsklighetens historia. Det är den mäktigaste revolutionära klassen ideologiskt, politiskt och styrkemässigt; den kan och måste ena kring sig den förkrossande majoriteten för att maximalt isolera klickerna av fiender och attackera dem".

I Peru är det uppenbart att PKP för fram folkkriget på ett osvikligt sätt, upprätthåller kursen, segerrikt fortsätter sin reorganisationsprocess och fullgör den historiska roll som tillfaller Partiet, precis så som står fastslaget i dess Första Kongress, en stor his-

torisk och ytterst viktig milstolpe:

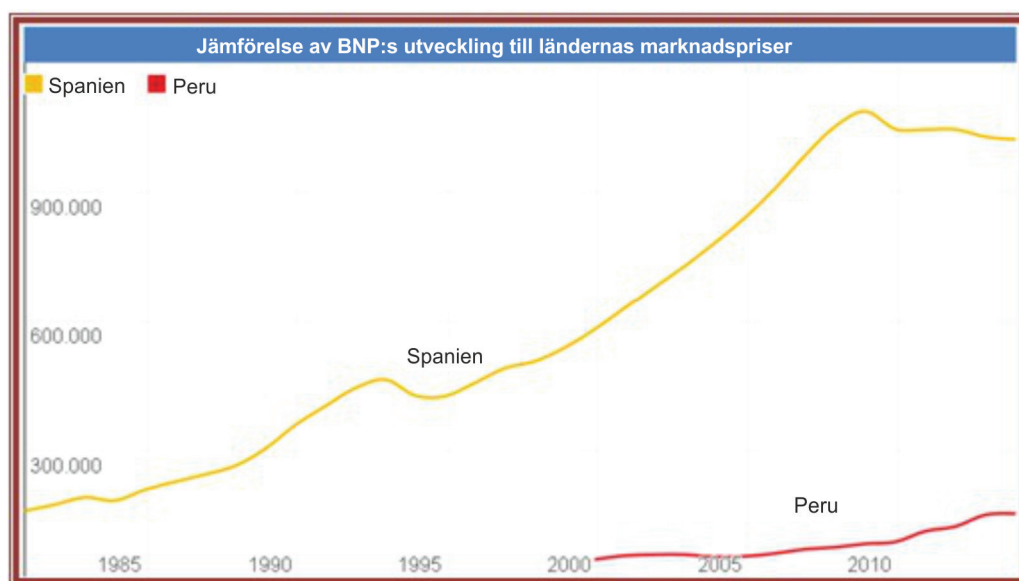
"Perus Kommunistiska Parti, genom fraktionen ledd av Ordförande Gonzalo som drev fram rekonstitutionen, åtog sig marxismen-leninismen-maoismen år 1966; '79 med slagordet "Upphöj, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-maoismens tänkande!"; '81: "Mot maoismen!"; och '82 maoismen som beståndsdel och högsta utveckling av det internationella proletariats ideologi: marxismen-leninismen-maoismen. Det är med folkkriget som vi på ett djupare sätt har förstått vad maoismen innebär och åtagit oss det högtidliga löftet att "Upphöj, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen!" och outtröttligen kämpa för att bidra till att sätta den som befäl och vägledning för världsrevolutionen, den enda, allra rödaste och aldrig falnande fanan som är proletariats, de förtryckta nationernas och världsfolkens segergaranti i deras ohejdbara stridsmarsch av järnlegioner mot den gyllene och för alltid skinande kommunismen."

(Perus Kommunistiska Parti, Grundläggande dokument, 1988)

Tabell 2

NATIONALRÄKENSKAPER		Peru	Chile
BNP [+]	2013	152 404 mn €	1 022 988 mn €
BNP per capita [+]	2013	5 017 €	22 300 €
Skuld [+]	2013	30 475 mn €	966 181 mn €
Skuld (% av BNP) [+]	2013	20,00 %	92,10 %
Skuld per capita [+]	2013	1 003 €	20 538 €
Underskott [+]	2013	1 101 mn €	-71 291 mn €
Underskott (% av BNP) [+]	2013	0,72 %	-6,80%
Statsutgifter (milj. €) [+]	2013	32 815	464 759
Utgifter utbildning (milj. €) [+]	2012	4 370,2	46 789,6
Utgifter utbildning (% av statsutg.) [+]	2012	14,40 %	9,52 %
Utgifter hälsa (milj. €) [+]	2012	4 476	74 683,5
Utgifter hälsa (% av statsutg.) [+]	2012	14,75 %	14,96 %
Utgifter försvar (milj. €) [+]	2013	2 157,9	9 857,5
Utgifter försvar (% av statsutg.) [+]	2013	6,58 %	2,12 %
Statsutgifter (% av BNP) [+]	2013	21,53 %	44,30 %
Statsutgifter per capita [+]	2013	1 080 €	9 989 €
Utgifter utbildn. per capita [+]	2012	146 €	1 014 €
Utgifter hälsa per capita [+]	2012	149 €	1 594 €
Fragilitetsindex [+]	2014	72,9	43,1

Tabell 3

REVISIONISTERNAS OCH OPPORTUNISTERNAS ROLL I PERU OCH I SVERIGE

Det sägs att tiden läker alla sår, men sanningen är att för de oförbätterliga revisionisterna och opportunisterna så finns det ingen bot, deras främsta kännetecken är att de är fiender till Partiet och klassen. Det är emellertid tiden som låter oss se med större tydlighet hur de olika historiska förloppen på kommunisternas och revolutionärernas sida avtecknar sig och särskiljer sig från revisionisternas och alla slags opportunister som söker personlig makt.

Således såg vi i Peru före den väpnade kampens inledning hur alla de självutnämnda "kommunistiska partierna", "mariateguisterna", "socialisterna" etc. till slut hamnade i den parlamentariska kretinismen. Många av dessa överlevande fortsätter än idag att berika sig genom att låtsas vara revolutionärer, där de sitter på sina parlamentsplatser eller byråkratiska poster; ett typexempel är ynglet BreñaPantoja som idag i sitt manifest säger "låt oss enas för ett fosterland för alla". För att inte nämna fallet med den svurne fienden till Partiet och revolutionen, idag på reaktionens och kontrarevolutionens sida, den uppblåste och arrogante Carlos Tapia, och hans historiska förlopp. Han är beviset på vart de positioner som proklamerar parlamentarisk kretinism leder: till kapitulation. Samma sak kan vi se i de s.k. kommunistiska partiernas historia i Sverige, speciellt vad gäller det s.k. Vänsterpartiet. De kämpar för riksdagsplatser för att säkra sin egen plånbok och framtid inom det kapitalistiska systemet. Och som om det inte var nog så säger de mer eller mindre öppet att imperialismen är välgörande för folken i Tredje världen eftersom den ger dem "demokrati" och kapitalism och tar dem ur den feodalism och underutveckling som de befinner sig i.

Med tidens gång och krigets fluiditet ser vi också hur den högeropportunistiska linjen (HOL) och den "vänster"-opportunistiska linjen (VOL), som båda avsvär sig gonzalos tänkande och maoismen, växte fram. Och idag går de till val eftersom de säger att imperialismen är mycket stark och att det inte finns några förutsättningar. Att vi nu går in i en era av fred och den strategiska vändningen, etc.

Samtidigt i Sverige ser vi hur s.k. kommunistiska partier kallar till att delta i valen i Sverige (hittills har de inte ens lärt sig läxan från Chile) och många av dem menar t.o.m. att man bör försvara Ryssland och Kina eftersom de påstås representera antiimperialismen.

Andra säger i all sin opportunistisk att man måste förstå att enandet i en revolutionär front innebär en front ledd av alla, av Kreti och Pleti, som en revolutionär "tutti frutti" (se MRTA, FARC, se anarkismens roll i Spanien etc.). De förvirrar massorna med oförbätterliga ledare, anarkister, opportunister, trotskister, avakianister etc. och säger att det är så vi går framåt i att fullgöra Ordförande Maos slagord om att mobilisera allt och alla. Som alltid förvränger de citaten.

Sanningen är att de motsatta lägren nu håller på att avgränsas allt tydligare. När Partiet efter Ordförande Gonzalos gripande avslöjade att HOL hade iscensatts, strukturerats och närts av CIA, så sade många revisionister och opportunister att det var omöjligt. Se t.ex. det illustrerande exemplet med den tidens skrifter från pseudorevolutionären LAB [Luis ArceBorja], där han insisterade på att det inte fanns någon HOL etc. Andra, som den mångfasetterade Avakian, sade att det var en linje som existerade i Partiet, ännu en linje inom Partiet och som man borde "samexistera" med; och att tvålinjerskampen mot HOL hade hanterats fel. Detta med åsikt till att Partiet förhindrade att några av deras ledare, från fångelserna där denna antagonistiska linje strukturerades, skulle kunna infiltrera genom att återinkorporeras, för att sprida "fredsavtalet", och att de fick den behandling de förtjänade såsom kapitulationister, revisionister och angivare.

Och idag ser vi hur dessa positioner, inom imperialismens planer, brer ut sig inom de partier och organisationer som ingick i RIM [Revolutionära Internationalistiska Rörelsen] och hur imperialismen har lyckats sprida dessa positioner i nästan alla dessa Partier. Det är därför en del förespråkar den parlamentariska kretinismen, en del motsätter sig rekonstitutionen, andra överger folkkriget. Ännu mindre vill de debattera om det grundläggande i maoismen och om kulturrevolutionen bland andra punkter. För att inte förlora sin kundkrets framställer de sig som försvarare av folkens kamp, och fokuserar på att stödja de folk som befinner sig i nationella och religiösa kamper etc. men rör knappt ens i förbigående vid frågan om dessa kampers ideologiska och politiska linje eller deras förhållande till de olika imperialisterna och deras omfördelningskrig. Ännu mindre vill de ta upp frågan om revolution, rekonstitution, förberedelser, plan för inledning etc. Utifrån försöker de isolera PKP. De strävar efter och vill ha en "era av fred". Detta är deras gemensamma nämnare, och det är så man måste avslöja dem och föra en verklig tvålinjerskamp för att krossa varje revisionistisk position.

När de pratar om rekonstitution så är det bara ord, eftersom varje rekonstitution innebär och kräver kamp mot nämnda revisionistiska positioner. De vill inte se att im-

perialisterna i sin inbördes kamp strävar efter att skapa nya omständigheter för att det imperialistiska systemet skall bli mer "livsdugligt", mer "demokratiskt" såsom de från BRICS påstår. De säger att man måste ta upp "Sovjetunionens fredliga övergång till demokrati"; idag vill de tillämpa detta genom sin "multipolära värld". Vi kommunister måste ha klarhet i fråga om den internationella situationen och dess motsättningar för att kunna förstå de Kommunistiska Partiernas ansvar. Vi måste krossa den nordamerikanska och den ryska imperialismens planer, liksom den kinesiska socialimperialismens, som nu försöker närma sig Nepal.

Inom dessa planer framträder också lögnhistorien om att "reorganisera" Partiet från fängelserna eller utifrån, från utlandet; det är en del av planen (i verkligheten inleddes reorganiseringen för många år sedan i Partiet).

Alla dessa lögnhistorier måste vi också krossa inom våra led. Ta som utgångspunkt att den Nya Demokratien byggs upp samtidigt som vi förstör det gamla.

På så sätt ser vi att vår nuvarande situation liknar den som rådde på 60- och 70-talet och innebär att utveckla ett massarbete för att lösa folkkrigets problem. Om vi inte fortsätter att gå framåt i att återta arbetet inom lärarkåren, vården, bland gruvarbetarna, i bostadsområdena, bland arbetarna i kamp mot revisionismen, så går vi inte framåt i folkkriget; men det nuvarande läget i Peru och i världen ger oss utmärkta förhållanden för att fortsätta att genomföra Partiets planer.

VOL:s position är att fokusera på aktioner. Men plattformarna för massornas kamp? Var finns de?

Dessa problem måste vi ha i åtanke när vi ser på de hjälte-

modiga och viktiga folkkrigen och kamperna i Indien, Filippinerna och på andra platser. Vilka masskamper leder kommunisterna och på vilket sätt? På vilket sätt bygger man upp det nya? Efter erfarenheten med förräderiet i Nepal och i andra länder måste vi vara vaksamma mot dem som inte vill organisera massorna, inte bygga ny makt, och inga miliser, bara huvudstyrka. Med en sådan linje kommer man att sluta som fokister, med huvudstyrkor som förgäves försöker mobilisera bönderna och väntar på massornas spontana explosivitet.

“...Därför åligger det maoisterna att klart och tydligt lägga fram våra positioner, inte med några halvmesyrrer och inte att falla i revisionismens träsk. Ledarna för vänstern måste vara fasta som en knuten näve och förbundna med massorna”

1990 fanns det ett stöd för revolutionen generellt; idag upprepar nästan alla från f.d. RIM det format som imperialismen och CIA lägger fram, t.ex. att isolera PKP. Stödet för revolutionen i Peru och i andra länder försvaras. Det nya är emellertid att yankeeimperialismen i denna situation strävar efter att inte förlora sin roll som

gendarm; det är i detta läge som vi, världens kommunister, måste greppa maoismen ännu fastare för att gå framåt och inte hänga efter de revisionistiska och kapitulationistiska positionerna. Det är just för att vi lägger fram detta som de som känner sig träffade riktar en våldsam attack mot PKP och dess alstrade organ MPP, och en del ägnar sig t.o.m. åt att upprepa några stycken ur det som Partiet har lagt fram, för att kunna inbilla folk att de på något sätt representerar Partiet, folkkriget och revolutionen.

Man måste se det historiska förloppet: 1980, den väpnade kampens inledning (ILA); 1990, gripandet; 2000, RIM:s sönderfall; 2015, förberedelser för att omfördela världen, vilseledda kommunistiska partier. Därför åligger det maoisterna att klart och tydligt lägga fram våra positioner, inte med några halvmesyrrer och inte att falla i revisionismens träsk. Ledarna för vänstern måste vara fasta som en knuten näve och förbundna med massorna.

Proletärer i alla länder, förena er!

**LEVE MAOISMEN!
NED MED REVISIONISMEN!
KROSSA IMPERIALISMEN!**

Folkkrörelsen Peru 2015

www.redsun.org www.solrojo.org

"FRED OCH FÖRSÖNING"

"FRED SANT"

NGO'S